

Murgaško

Jar-leto 2018

Murgaško

2. číslo, školský rok 2017/2018

2. vydanie: máj

ZŠ s MŠ J. Murgaša, Horná 22, Šaľa 927 01

Časopis vychádza od šk. r. 2016/2017

Redakčná rada

7.A

I. Horňáková

D. Margitfalviová - šéfredaktor

P. Stračárová

P. Szalayová

S. Takácsová

7.C

S. Tarčová – predseda redakčnej rady

5.C

I. Šarközi

S. Vojtela

Zodpovedný pedagóg:

D. Klimajová

Obsah

3	Editoriál
4	Prečo ZŠ s MŠ Jozefa Murgaša?
5-6	Interwiev sp. Uč. Čagánekom a H. Stayte
7	Interview s pani upratovačkami
8	Zanzibar – ostrov korenín
9	Zanzibar - kvíz
10-12	Okienko exkurzií
13	Literárna súťaž Voda
15-16	Beseda s Miroslavom Regitkom
17-35	Literárna súťaž k ilustráciám Miroslava Regitka
36-44	Z našej tvorby
45	Tajnička
45-46	Z našej tvorby – „Perličky“
46	Vtipy
47	Letná tajnička
48	Tipy na leto
49-51	Úspechy našej školy

EDITORIÁL

Milí čitatelia,

koniec školského roka sa blíži čoraz rýchlejšie, a preto vám prinášame ďalšie číslo nášho časopisu. Čo vás čaká? Ako dopadla súťaž k ilustráciám Miroslava Regitka, kto z našej redakčnej rady navštívil Zanzibar, z akého pohľadu vidia upratovačky našu školu? Samozrejme, nebudú chýbať nové príbehy, básne a perličky, ktoré vytvorili naši spolužiaci. Viac si už budete musieť prečítať sami. Čas sa nám kráti, blíži sa záver školského roka, nuž a potom si musíme leto užiť naplno.

Želáme vám kopu nových spomienok na letné prázdniny z každých kútov sveta.

Redakčná rada časopisu Murgaško

Prečo ZŠ s MŠ Jozefa Murgaša?

Pre našu školu, ktorá sa zameriava na matematiku a prírodovedu, sa vyberal názov spomedzi troch prírodovedcov- Jozefa Murgaša, Štefana Baniča, Aurela Stodolu. Najviac sa páčilo meno Jozef Murgaš, preto sa jeho meno nachádza v názve našej školy.

Jozef Murgaš sa narodil v Tajove.

Ako dieťa bol mimoriadne bystrý, mal nevšedný maliarsky talent a bol aj zručným technikom. Neskôr študoval na gymnáziu v Banskej Bystrici, ale zaujímalo ho predovšetkým maliarstvo. Od roku 1889-1890 študoval maliarstvo v Budapešti, potom štyri roky v Mníchove. V baníckej obci Wilkes Barre v USA zriadil školu, knižnicu, telocvičňu, vybudoval ihriská aj kúpele. Bol vysvätený za rímskokatolíckeho kňaza.

Vedeli ste, že:

Jozef Murgaš je autorom aj týchto 8 patentov:

- Vlnomer (1907)
- Elektrický transformátor (1907)
- Zariadenie na výrobu elektromagnetických vln (1908)
- Bezdrôtová telegrafia (1909)
- Detektor elektromagnetických vln (1909)
- Prístroj na výrobu elektrických oscilácií (1911)
- Navijak na rybársky prút (1912)
- Spôsob a zariadenie na výrobu elektrických vln (1916)

Obrazy Jozefa Murgaša sa nachádzajú vo Wilkes Bare, v Tajove, v kostole v Lopeji, v Banskej Bystrici a v Nitre.

Kópie patentov sú v Národnom technickom múzeu v Prahe.

Zbierka motýľov (9 000 exemplárov) z rôznych častí sveta sa nachádza v pamätnej izbe v Tajove.

Po ňom je pomenovaná vojnová loď „Reverend Jozeph Murgas“ v štáte Georgia v roku 1944.

Po ňom je pomenovaná Stredná priemyselná škola Jozefa Murgaša v Banskej Bystrici a naša škola.

Existuje kniha „Jozef Murgaš, priekopník rádiotelegrafie“ od autora Juraja Vodu, 1955.

Existuje životopisný román „Technik v reverende“ od autorky Margity Valehrachovej.

S. Tarčová 7.C

Interview s pánom učiteľom Čagánekom

TalkTalk - konverzačný kurz anglického jazyka

Už po druhý krát sa na našej škole uskutočnil konverzačný kurz anglického jazyka TalkTalk. Tento rok bola lektorkou Helen Stayte zo Spojeného kráľovstva.

Ako to všetko začalo?

Na seminári anglického jazyka som sa dozvedel o možnosti sprostredkovať našim žiakom jeden týždeň konverzácií v anglickom jazyku s kvalifikovaným lektorom, ktorého rodným jazykom je angličtina. Myšlienka sa mi veľmi zapáčila a taktiež organizačné zvládnutie daného projektu.

Ako prebiehal kurz anglického jazyka?

Žiaci majú celý týždeň 6 hodín denne konverzácie v anglickom jazyku. Behom konverzácií zažijú množstvo zaujímavých aktivít a zábavnou cestou sa učia jazyk, ktorý je pre lektorku úplne prirodzený. Študenti si rozvíjajú sebadôveru a plynulosť v rozprávaní cudzím jazykom pomocou kvalifikovaného lektora, ktorý učí najmodernejšími spôsobmi a pre ktorého je jeho práca taktiež koníčkom.

Je kurz anglického jazyka drahý?

Cena za týždeň konverzácií je 40 Eur.

Koľko detí sa mohlo zúčastniť na kurze?

Počet účastníkov kurzu je 15.

Boli žiaci spokojní s tohtoročným kurzom?

Spokojnosť s možnosťou komunikovať celý týždeň v anglickom jazyku s rodenou Angličankou prejavili hlavne žiaci. Taktiež učitelia, ktorí sa boli pozrieť na jej hodiny, vyjadrili plnú podporu danej akcii. Ako učiteľ anglického jazyka môžem potvrdiť viditeľný pokrok žiakov, ktorí sa na kurze zúčastnili. O najväčšom úspechu hovorí fakt, že žiaci by sa chceli na podobnej aktivite zúčastniť aj budúci rok.

Interview s Helen Stayte – lektorkou TalkTalk

Odkiaľ pochádzate ?

Som z Bristolu (Anglicko)

Ktoré krajiny ste precestovali?

Maďarsko, Slovensko, Česko, Island, Španielsko, Francúzsko, Taliansko, Maroko, Portugalsko, Grécko, Chorvátsko, Malajziu, Filipíny.

Ktorá sa vám páčila najviac? Prečo?

Asi Maroko, pretože ľudia tam boli veľmi pokojní, priateľskí a milí.

Prečo ste sa rozhodli pracovať pre Talk-Talk?

Vždy sa mi páčila myšlienka cestovania a spoznávania nových ľudí. Nikdy som nemala rada stereotypné vyučovanie.

Môžete nám povedať niečo zaujímavé o sebe?

Mám 45 rokov, nemám deti, mám psa (doma v Anglicku), možno je pre niektorých zaujímavé, že mám piercingy a tetovania, hovorím plynule po francúzsky.

Čo sa vám páčilo najviac na Slovensku?

Nízkonákladová a komfortná doprava, Tatry (krásne výhľady), to, že si môžete kúpiť jednu roľku toaletného papiera, pretože u nás v Anglicku môžete kúpiť iba celý balík.

Chceli by ste sa vrátiť naspäť do Anglicka a usadiť sa?

Určite nie, dúfam, že budem môcť cestovať ešte veľa rokov.

S. Takácsová 7.A

Interview s pani upratovačkami

Často zabúdame na to, že sa v našom okolí vyskytujú nenápadné osôbky, ktoré sa starajú o to, aby sme sa cítili v škole dobre a berieme to ako samozrejmú, že všade máme čisto. Preto sme oslovili naše pani upratovačky, ako to vidia ony.

Čo najčastejšie nachádzate v škole?

Samozrejme, neporiadok:

- ❖ Soplavé vreckovky
- ❖ Desiaty
- ❖ Nespláchnuté záchody

Ktoré veci najčastejšie deti strácajú?

- ❖ Kľúče
- ❖ Mobily
- ❖ Rukavice, čiapky, šály...
- ❖ Prezuvky

Ktoré triedy sú najčistejšie a najšpinavšie?

- ❖ 8.A- p. uč. Oravcová
- ❖ 8.B- p. uč. Čačaná
- ❖ 8.C- p. uč. Braník
- ❖ 7.A- p. uč. Klimajová
- ❖ 7.C- p. uč. Durdiaková
- ❖ 9.C- p. uč. Čagánek
- ❖ 1.A- p. uč. Jozefíková
- ❖ Jedna zo 6. ročníka

A máme jednu dôležitú pripomienku- VYKLADAŤ SI STOLIČKY!!!

Aké veci najčastejšie nechávajú družinári v triede?

- ❖ Tenisky
- ❖ Nevyložené stoličky
- ❖ Hračky pod stolmi a kobercami

Ako dlho tu pracujete?

Pracujeme tu každá inak dlho. 18, 21, 26 rokov.

Čo by ste odkázali našim žiakom?

No určite to, aby sa prezúvali.

Zanzibar- Ostrov korenín

Navštívila som ostrov Zanzibar v mesiaci marec v tomto roku. Ako prvé, čo som si všimla po prilete, bola veľmi zalesnená krajina a tropické teplo, ktoré ma zaskočilo. Letisko sa mi zdalo veľmi malé.

Cestou do hotela sme ochutnali ich typické ovocie – kokos. Domorodci nám ho očistili mačetou. Prekvapil nás svojou chuťou, pretože v pozadí som cítila slanšiu chuť. Samotná krajina je veľmi chudobná, ale za bránami hotela sme boli milo prekvapení obrovským areálom a nádherným hotelom.

Pláže v Zanzibare sú biele a more nádhornej tyrkysovej farby. Zaskočil nás príliv a odliv, ktorý na jednej strane ostrova môže dosahovať až dĺžku 1 km. Navštívili sme Jozani Forest, kde sa nachádzajú veľmi priateľské opice.

V Zanzibare sa mi taktiež páčilo Baraka Aquarium, ktoré slúži aj ako nemocnica pre choré korytnačky. Strávia tu max. 6 mesiacov, potom ich vypustia späť do mora. V jazierkach sa nachádza morská voda. Pri potápaní sme sa stretli s rôznymi druhmi rýb, s morskými ješkami alebo s morským úhorom.

Po ceste naspäť sme išli na obhliadku súkromného ostrova, ktorý podľa mojich informácií patrí Billovi Gatesovi. V polovici cesty na pobrežie sme stretli húfy delfínov.

Taktiež sme boli na SpiceTour, kde nás oboznámili s novými druhmi ovocia, zeleniny a korenín. Najviac ma zaujalo ovocie, pestovali tu, napríklad Jack Fruit, Star Fruit alebo aj ananás kvôli jeho sladkej chuti, ktorá na Slovensku nie je až tak výrazná.

Posledný deň sme si užívali na pláži a v mori. Ak by som si mala vybrať zo všetkých dovolení, na ktorých som bola, tú najlepšiu, Zanzibar by patril na 1. miesto.

A ešte zopár zaujímavých informácií, ktoré sú tiež, ako moja reportáž, potrebné k vyriešeniu kvízu, ktorý som vám pripravila:

Zanzibar je ostrovný štát na východe Afriky. Skladá sa z dvoch väčších ostrovov (Pemba, Unguja). Populácia na Zanzibare je približne 1 mil. Platidlom na Zanzibare sú šilingy.

Na Zanzibare žijú prevažne moslimovia a malé množstvo kresťanov. Úradným jazykom v Zanzibare je SVAHILČINA.

Narodili sa tu rôzne osobnosti, ako napr. Miss Annie Allen alebo Freddie Mercury.

Živočíšstvo na Zanzibare nie je veľmi bohaté. Zo zvierat tu nenájdete žiadne extra exotické zvieratá. Žijú tu hlavne kravy, kozy, korytnačky, delfíny, opice... Toto isté sa však nedá povedať aj o rastlinstve. Rastú tu rôzne exotické ovocie, napr. Jack Fruit, mango, kokosy, Star Fruit.

Keďže Zanzibar je aj ostrov korenín, rastú tu rôzne koreniny, napr. vanilka, škoricca, muškátový orech, káva...

Zanzibar - kvíz

1. Viete kde sa nachádza Zanzibar?

- a) Amerika
- b) Afrika
- c) Európa

2. Koľko má Zanzibar obyvateľov?

- a) 4 mil.
- b) 80000
- c) 1 mil.

3. Akým štátnym útvarom je Zanzibar?

- a) Štát
- b) Monarchia
- c) Druh jedla

4. Ktorá známa osobnosť sa narodila v Zanzibare?

- a) Krištof Kolumbus
- b) Freddie Mercury
- c) Dominika Cibulková

5. Aká je prezývka Zanzibaru?

- a) Ostrov korenín
- b) Mokrý ostrov
- c) Potápačský raj

6. Ktoré zvieratá nežijú v Zanzibare?

- a) Žirafy
- b) Opice
- c) Korytnačky

7. Ktorý národný jazyk je v Zanzibare?

- a) Angličtina
- b) Svahilčina
- c) Arabčina

8. Ako sa volá korenina/ovocie na obrázku?

- a) Muškátový orech
- b) Avokádo
- c) Nektarinka

Petra Stračárová 7.A

Okienko exkurzií

Zubria zvernica

Dňa 26.4. sme navštívili zubriu oboru pri Topolčiankach. Táto exkurzia bola určená pre 7. ročník a napriek tomu, že vytrvalo pršalo, zdala sa nám zaujímavá vďaka pripravenému programu.

. Najskôr nám ošetrovatelka ukázala, ako sa privolávajú a krmia zubry. Prvá pribehla dvadsaťročná samica, ktorá bola vodkyňou zubrieho stáda. Zubry sa dožívajú 22-25 rokov. V roku 1958 boli do tejto zvernice umiestnené prvé dva zubry, Beyryeg a Beyglianka. O niekoľko rokov neskôr k nim pribudli ďalšie zubry z Poľska, Putifár a Pumarka.

Napriek tomu, že ešte stále pršalo, vydali sme sa po trase náučného chodníka loviť informácie na otázky, ktoré nám pripravila pani učiteľka Durdiaková. Napríklad, že zubry boli vypustené do voľnej prírody v roku 2004 alebo že všetky dnešné plemená dobytky pochádzajú z jedného spoločného predka – pratura divého. A aj to, že zubria zvernica zastáva unikátne miesto v strednej Európe, lebo tu žije niekoľko živočíchov, ktoré sú najväčšími druhmi v jednotlivých triedach.

A to nebolo všetko. Čakala nás návšteva arboréta.

Arborétum Tesárske Mlyňany

Ako inak, stále pršalo. Ale to nás neodradilo. Vrhli sme sa do hľadania 12 drevín, ktoré sľubovali s výsledkami zo zvernice skvelú známku.

Čo sme sa dozvedeli? A čo sme videli?

Arborétum Mlyňany je botanická inštitúcia s najväčšou zbierkou cudzokrajných drevín na Slovensku a jednou z najbohatších v strednej Európe. Arborétum založil Štefan Ambrózy-Migazzi v roku 1892.

Má rozlohu 67 ha, za chránený areál bolo vyhlásené v roku 1951. Je prístupné pre verejnosť od apríla do septembra. Mohli sme si pozrieť navštíviť rôzne oddelenia, ako

- Východoázijská plocha (Ďaleký východ, Severná Čína, Stredná Čína, Južná Čína, Himaláje, Kaukaz a Japonsko)
- Severoamerická plocha
- Kórejská plocha
- Slovenská plocha

cezminá ostrolistá

rododendron fortunov

ibišteľ sýrsky

žltoroh jarabinolistý

Pod sekvojami

Naši pedagógovia

V. Vargová, S. Takácsová, D. Margitfalvióvá 7.A, S. Tarčová 7.C

Viedeň

Dňa 2.5.2018 sme sa konečne dočkali exkurzie do Viedne. Počas celého výletu nás sprevádzala pani sprievodkyňa, ktorá nás oboznamovala históriou Viedne.

Po prekročení hraníc s Rakúskom sme sa zastavili v čokoládovni v Kitsee, kde sme si s radosťou mohli zakúpiť a ochutnať ich výrobky.

Našou druhou a tou najdôležitejšou zastávkou bol Dom mora alebo v Rakúsku známy aj pod menom Haus des Meeres. Nachádza sa na Gumpendorferstraße blízko Mariahilferstraße. Je tvorený až z 11 poschodí. V každom z nich sa nachádzajú rôzne druhy morských živočíchov alebo aj opíc, vtákov a hadov...

Posledným bodom programu bola návšteva krásnych záhrad v Schönbrunne. Zámok Schönbrunn dala Mária Terézia prestavať na letné

sídlo cisárov. Všimnúť sme si mohli aj studňu Najád a Neptúnovu studňu. Miestom, ktoré sme nestihli navštíviť, bol pavilón s bludiskom.

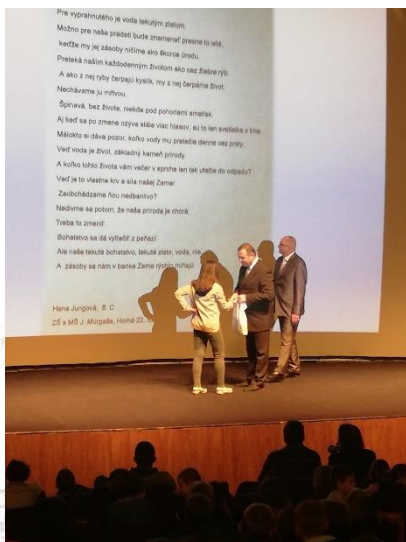
Cesta domov ubehla veľmi rýchlo napriek pokazenej klimatizácii. Výlet do Viedne by sme si radi zopakovali aj budúci rok.

V. Vargová, P. Stračárová 7.A

Literárna súťaž Voda

Literárna súťaž Voda mala zastúpenie aj z našej školy. Do súťaže boli poslané boli práce štyroch žiačok: L. Hučeková 8.A, V. Klačková 8.A, Augustínová 8.C, H. Jurigová z 8.C.

H. Jurigová získala ocenenie za svoju prácu v DK v Šali, ktoré prevzala dňa 22.3.2018 od primátora mesta Šaľa Jozefa Belického. Cieľom projektu bolo získať záujem žiakov nielen po literárnej stránke, ale aj zvýšiť záujem o naše životné prostredie a environmentálnu výchovu.

Voda je budúcnosť

Pre vyprahnutého je voda tekutým zlatom.
Možno pre naše pradedi bude znamenať presne to isté,
keďže my jej zásoby ničíme ako škorce úrodu.
Preteká naším každodenným životom ako cez žiabre rýb.
A ako z nej ryby čerpajú kyslík, my z nej čerpáme život.
Nechávame ju mŕtvou.
Špinavá, bez života, niekde pod pohoriami smetísk.
Aj keď sa po zmene ozýva stále viac hlasov, sú to len svetielka v tme.
Málokto si dáva pozor, koľko vody mu pretečie denne cez prsty.
Veď voda je život, základný kameň prírody.
A koľko tohto života vám večer v sprche len tak utečie do odpadu?
Veď je to vlastne krv a sila našej Zeme!
Zaobchádzame ňou nedbanlivo?
Nedivme sa potom, že naša príroda je chorá.
Treba to zmeniť.
Bohatstvo sa dá vytlačiť z peňazí.
Ale naše tekuté bohatstvo, tekuté zlato, voda, nie.
A zásoby sa nám v banke Zeme rýchlo mieniajú.

Hana Jurigová, 8. C

Literárna súťaž k ilustráciám Miroslava Regitka

Redakčná rada vyhlásila v januári súťaž k ilustráciám Miroslava Regitka, ktorý vystavuje svoje práce vo vestibule našej školy. Najkrajšie práce sú uverejnené v našom časopise na ďalších stranách spoločne s obrázkom, ktorým sa nechali inšpirovať.

A ak si niekto nepamätá, kto je Miroslav Regitko, bývalý žiak našej školy, môže sa o ňom dozvedieť viac z besedy, ktorá sa bude konať v blízkom období, alebo z nasledujúceho miniportrétu.

Miroslav Regitko

- Narodil sa 3.6.1965 v Hnúšti.
- Žije v Šali, v mestskej časti Veča.
- Študoval na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave v rokoch 1989-1995.
- Práca: ilustroval detský časopis Ohník, časopis Fifik (od roku 1990), učebnice matematiky pre ročník 3 a 6 ročník ZŠ, prvouky pre 2. ročník ZŠ, vlastivedy pre sluchovo postihnutých, prebaly v potravinárskom priemysle, knihu Naše Slovensko.

I.Horňáková 7.A

Beseda s Miroslavom Regitkom

Dňa 31.5.2018 nás navštívil Miroslav Regitko. Položili sme mu pár otázok ohľadne jeho kariéry.

Kolko vám trvá namaľovať jednu karikatúru?

Záleží od toho, akú veľkú. Karikatúra veľkosti 40x50 cm mi trvá namaľovať 7 hodín.

Ako dlho kreslíte do časopisov?

Do časopisov kreslím od roku 1989, čiže vyše 29 rokov.

Mali ste niekedy pocit, že chcete skončiť?

Určite áno. Kedysi som uvažoval nad prácou ako vykladač tovaru v Tesco.

Naučili ste sa kresliť alebo ste to vedeli už od malička?

Bol som ako normálne dieťa, možno s troškou talentu.

Ilustrovanie kníh alebo karikatúry?

Stopercentne ilustrovanie kníh, keďže to bol môj začiatok a cesta, ktorou som sa chcel vydať.

Čím ste sa preslávili?

Ja nie som slávny. Keď idem po ulici a niekto zbadá, že som to, ja normálne sa mu pozdravím, nemusím sa pred ním skrývať.

Čo je pre vašu ilustrátorskú tvorbu typické?

To, že kreslím ľudí.

Považujete niekoho alebo niečo za svoj vzor v kreslení? Prípadne máte nejakú inšpiráciu?

Mojou inšpiráciou bol Ferdo Mravec, Smelý Zajko, Michelangelo a DaVinci.

Ako dlho vám trvá ilustrovať jeden časopis?

Záleží od toho, koľko ilustrácií mám urobiť, ale zvyčajne asi 6 dní.

FAKTY O MIROSLAVOVI REGITKOVI:

- Keď bol malý, nehrával sa s autíčkami ani buldozermi, preto ani nie je držiteľom vodičského preukazu.
- Nikdy si neprečíta celú knihu, ktorú ide ilustrovať.
- Nedostal sa na vysokú umeleckú školu na prvý pokus.
- Do časopisu Fifík vytvoril viac ako 30 000 ilustrácií

P. Stračárová, D. Margitfalviová, V. Vargová 7.A

Zvedavo pozeráme na ilustrátora v akcii, ako tvorí pre nás ilustráciu.

Kresba Červenej čiapočky, ktorú sme dostali ako dar od nášho nového priateľa – ilustrátora detských kníh a časopisu Fífik.

Rozprávky, príbehy a básničky
k ilustráciám
Miroslava Regitka

Autori: žiaci ZŠ s MŠ Jozefa Murgaša v Šali

O Dedkovi, ktorý kradol petardy

Môj Dedko bol rebel. Možno tak nevyzeral, ale vnútri mal bojovného ducha. No niekde v hĺbke duše bol dobrý. Niekde veľmi, veľmi hlboko.

Jeho príbeh začína 31. decembra. Dedko sa zobudil krátko po obede. Pre seniorov to nie je častý jav. Jeho kroky smerovali rovno do kuchyne. Tam si uvaril čiernu kávu bez cukru a mlieka s medom a škoricou. Bohvie, či mu to chutilo. Ako rannú rutinu (tentoraz poobednú) si zobral karimatku na cvičenie a vyšiel von do záhrady. Dal sa do základnej pozície jogy *Pozdrav sInku*. Po polhodine nezmyselných pohybov a ohýbania tela ho seklo. Doplazil sa k pevnej linke a z posledných síl si zavolał sanitku. Tá dorazila až po otravných piatich minútach, lebo v meste bola, samozrejme, zápcha.

„Ja tu umieram a vy neschopní babráci nedokážete zapnúť húkačku!“ vrieskal Dedko na záchranárov. Tí ho bez slova odniesli do sanitky, ignorujúc jeho občasnú nadávku.

Mohlo byť päť hodín poobede a Dedko ležal na lôžku v nemocnici. A v hlave mu vírili takéto myšlienky: Dnešný personál! Úplne nepríjemní ľudia! A ja som taký dobrý občan. Čo som komu spravil? Nič jeho myšlienok prerušilo buchnutie dverí.

„Pane, váš chrbát sme úspešne napravili. Budete tu musieť ešte nejaký čas ostať. Sestra k vám o chvíľu príde a dá vám lieky,“ povedala doktorka, ktorá vošla do miestnosti. „Nebudem žrať sedatíva na povel korunovaných somárov,“ zahundral Dedko popod nos. Snažil sa to povedať potichu, no tenké uši doktorky aj tieto slová zachytili. Nervózne sa usmiala a vycúvala z miestnosti.

Nebudem tu len tak trčať, pomyslel si Dedko, musím odísť. Opatrne sa zdvihol z lôžka. Šuchtavými krokmi podišiel k skrini so svojím oblečením. Vytiahol odtiaľ tvídové sako so záplatami na lakťoch a ošúchané nohavice. Rýchlo si ich na seba natiahol a otvoril okno na nemocničnej izbe. Jeho lôžko sa nachádzalo hneď na prízemí. Prehodil kostnatú nohu von cez parapet a o malú chvíľu pohojďával voľne vo vzduchu chodidlami. Dvakrát sa zhlboka nadýchol a skočil. Dopadol do voňavého kvetinového záhona. Opatrne sa vystrel. Keď videl, že mu nič nie je, vybehol na nemocničné parkovisko. Pohľad mu padol na obrovskú čiernu motorku.

Keď bol Dedko mladý, veľmi rád jazdieval na podobnej motorke. Tam zobral Annu prvýkrát na rande. To boli časy, pomyslel zasnívane Dedko. Podišiel k motorke a obkročmo na ňu nasadol. Dnes mal Dedko šťastie a niekto smolu. Kľúčiky od motorky boli v zapaľovaní. Otočil nimi a naštartoval. Spoza neho sa ozval krik doktorov. No to už Dedko nevnímal a za burácania motora odišiel z parkoviska.

Vietor, ktorý mu hvízdal okolo uší, ho skoro zhodil z motorky. Ignoroval červenú farbu na semaforoch a trúbenie na križovatke. Išiel ďalej a ukradnutú motorku odstavil pri obchode s pyrotechnikou. Vošiel dovnútra a poobzeral sa okolo seba. Uvidel svoju korisť. **PETARDY.**

Podišiel k regálu a z poličky zobral veľkú kartónovú škatuľu petard. Prišiel k pokladni. „Dobrý,“ povedal otrávene predavač, ktorý tam bol očividne na brigáde. Dedko hodil krabicu s petardami na pult, až predavač vydesene odskočil. Roztrasenými rukami zobral krabicu a nablokoval ju. „10, 40 prosím. Želáte si aj tašku?“

„Čo si myslíte, že tú krabicu budem vláčiť po celom meste, akoby som ušiel z blázninca?“ Dedko siahol do vrečka po peňaženku hneď, ako sa predavač otočil. Vzápätí zistil, že peňaženku vo vrečku nemá. Nemocnica mi vybrala z vreciek osobné veci! To je škandál! Zažalujem ich! Nemám čím zaplatiť. Ukradnem tie petardy?

Dedko zhrabol petardy a utekal čo najrýchlejšie k motorke. Vystrašený predavač zobral telefón a vytočil číslo na políciu. Medzitým nemocnica zalarmovala celé mesto.

Vošiel s motorkou na hlavnú cestu a zrazu začul policajné sirény. Dedko neváhal a rýchlo zamieril s motorkou k metru. Nemal čas zosadnúť z motorky, lebo ho jeden osamotený policajt prenasledoval. Namieril si to s motorkou dolu po schodoch, pričom mu polovica petard vypadla z krabice. Parkovanie nedomyslel. Motorka mu tak trochu ušla do dráhy metra, ale, našťastie, stihol s petardami zoskočiť. Neobzrel sa za zvukom nárazu motorky do koľajníc.

Rýchlo vbehol na verejné wécka. Do prčíc! Kde sú pisoáre? No pekne! Ja som na dámskych wéckach! Do akej krajiny som sa to dostal!

Vonku počul kroky policajta. Zostávala mu posledná možnosť... Spláchnuť petardy na dámskych záchodoch. Otvoril dvere najbližšej kabínky a zamkol sa tam. Postupne nahádzal zvyšok petard do záchodovej misy. Stlačil splachovač. Petardy pomaly mizli v záchode.

Dvere sa rozleteli, div že nevypadli z pántov. Policajt bol vnútri. Ľahol si na brucho. Týmto zvláštnym činom sa snažil zistiť presnú polohu Dedka. Tomu hneď došlo, o čo sa policajt pokúša, a postavil sa na záchodovú misu. Viete si asi predstaviť, ako to na verejných záchodoch vyzeralo. Preto sa náš Dedko pošmykol a spadol do záchoda. Chvíľu sám seba nevnímal. A potom otvoril oči.

Zbadal okolo seba mnoho ľudí náhliacich sa každým smerom. Po chvíli mu došlo, že sa nachádza na vlakovej stanici. Až na to, že na celom tomto mieste bolo čosi zvláštne. Všetko bolo čiernobiele. Pozrel na svoje ruky a zistil, že majú normálnu farbu. Obzrel sa a uvidel paniu, ktorá s nákupnou taškou postávala vedľa neho.

Prihovoril sa jej: „Prosím vás, neviete, kde to som?“ „Nepočujú ťa. Sú to len spomienky,“ ozval sa hlas spoza neho.

Keď sa obzrel, uvidel malé dievčatko s dvoma vrkočmi. Dievčatko držalo na rukách škrečka a okolo nej vo vzduchu plávala zlatá rybka.

Čo sú zač? pomyslel si Dedko. „Ja som Anna Bella. A toto sú Trevor a Francis,“ najprv ukázala na škrečka a potom na rybku.

Dedkovi sa do očí nahrnuli slzy. Asi sa pýtate, prečo Dedko plače. Veď ľudia neplačú len tak. Rozpoviem vám jeden príbeh. Dedko a jeho manželka Anna mali syna, ktorý býval na inom kontinente. A ten ich syn mal dcéru, ktorá dva mesiace po pôrode zomrela. Volala sa Anna Bella. Stihli ste to všetko zaregistrovať?

„Ty si Anna Bella?“ potichu a vystrašene sa spýtal Dedko. „Pred chvíľou som to povedala.“ Dedko sa spokojne usmial. Povahu zdedila po ňom. „Kde to sme?“ spýtal sa opäť Dedko.

Anna Bella neodpovedala a otočila sa chrbtom. „Moja babička bola výnimočná žena, však?“ vykročila smerom k východu stanice. „To áno,“ Dedko vykročil za ňou „A predstav si, že sme sa stretli úplnou náhodou.“

„To nebola náhoda,“ pokrčila obočie Anna Bella „To bol osud, vieš? Veci, ktoré sa majú stať, sa stanú. A nikto tomu nezabráni.“

Vyšli von do nočného mesta. Anna Bella ho viedla po uličkách mesta, v ktorom vyrastal, v ktorom spoznal Annu, v ktorom si ju vzal za ženu, a napokon ho viedla po meste, v ktorom Anna zomrela.

Prechádzali popri vtedajšom obchode s pyrotechnikou. Teraz tam stojí cestovná kancelária, pomyslel si Dedko. Vošli doň. Dedko zrazu akoby zamrzol na mieste. V obchode videl seba pred päťdesiatimi rokmi. Jeho mladšie JA si tam napchávalo do vreciek nohavíc petardy. Už si spomínal. Bola to stávka s jeho kamošmi, že neukradne viac ako tridsať petard.

„Čo to robíš?“ ozval sa hlas dievčaťa. Dedkovo mladšie JA od strachu vyskočilo. To dievča bola Anna. Dedko sa práve pozeral na ich úplne prvé stretnutie.

„N-nič!“ zakoktalo Dedkovo mladšie JA. „Ako to, že nič? Veď ty kradneš!“

„Pssst! To sa nehovorí nahlas!" vystrašene zašepkal mladší Dedko. „Fajn. Nikomu nič nepoviem, ak mi vysvetlíš, prečo to robíš," povedala Anna a podozrievavo sa na Dedka zahľadela.

„Ako vravíš. Ale nie tu. Niekedy inokedy," zašepkal mladší Dedko a vyšiel von z obchodu.

Dedko si ani neuvedomil, čo sa stalo, a zrazu sa ocitli s Annou Bellou na cintoríne. Priamo pred Anniným hrobom. Dedko tam chodieval každý utorok. Vždy sa slávnostne obliekol a kúpil nové kvety. Magnólie. Tie mala najradšej. A potom si sadol na lavičku. Väčšinou sa rozprával sám so sebou. Možno si o ňom ľudia mysleli, že sa z Anninej smrti nespamätal, ale často vo svojom monológu našiel odpovede na svoje otázky.

Teraz si na lavičku sadol spolu s Annou Bellou. „Vieš, verím ti, že to bol osud, keď sme sa s Annou stretli."

„Ako si na to prišiel?"

„Žijeme v príliš krutom svete, aby to bola tak neskutočne šťastná náhoda. A keď sme boli na prvom rande, povedala presne to isté, čo ty. Ste si neskutočne podobné. Milovala svoju prvú rybičku Francisa. Každý týždeň mu vymieňala vodu. Jedlo mu dávala každý večer. Zomrel až po troch rokoch. Veľmi ju to zobralo. Tak jej rodičia kúpili Trevora. Ten vydržal päť rokov. Trevorova smrť ju vzala tak veľmi, že sa rozhodla už nemať žiadne iné zvieratko. Odkiaľ ich vôbec máš?"

„Dala mi ich," povedala Anna Bella a pohľadkala Trevora po malej hlávke.

„Ako to? Ty si sa s ňou stretla?" Dedko bol prekvapený. Ak existovala šanca, že by sa mohol s Annou stretnúť, musel ju využiť. „Isteže. Každý utorok k nej idem a dávame na teba pozor."

„Vy na mňa dávate pozor?" Dedkovi sa nepáčilo, keď naňho niekto dával pozor, akoby bol malé batoľa v plienkach. „Ako dlho?"

„Vždy," povedala jednoducho Anna Bella a zahľadela sa kamsi do diaľky.

Potom Dedkovi napadla jedna otázka: „Je toto všetko skutočnosť? Alebo sa to deje len v mojej hlave?" Dedko si pripadal ako malý škôlkar, ktorý nevie nič o svete. „Isteže sa to deje len v tvojej hlave. Ale to neznamená, že to nie je skutočné," povedala Anna Bella a tajomne sa usmiala.

Bol večer 31. decembra. Muž si sadol na gauč pred telku, kde odpočítavali sekundy do začatia večerných správ.

"Našlo sa mŕtve telo starého muža," hlásila reportérka, "dnes o šiestej hodine večer policajt našiel mŕtve telo na verejných záchodoch metra. Policajt, ktorý telo našiel, tvrdí, že starý muž tam splachoval petardy, ktoré ukradol. Nemocnica potvrdila, že dve hodiny pred nálezom ušiel z nemocnice tento istý muž po náprave chrbta. Doktori telo prešetrili a zistili, že smrť bola spôsobená príliš vysokým množstvom adrenalínu v krvi, čoho následkom bola zástava srdca. Dôvod, prečo tento muž splachoval na verejných záchodoch kradnuté petardy, je neznámy. Ak hocikto pozná tohto muža, nech to ihneď ohlásí polícii. Ďalej francúzsky prezident..."

Muž omámene vstal z gauča. Ten starý muž, o ktorom bola reportáž, bol jeho otec. Mama mu zomrela, keď bol mladý, potom sa od otca odsťahoval na iný kontinent. Odvtedy ho nikdy nevidel. A teraz zistil, že je mŕtvy.

Tak ako som povedala, môj Dedko bol rebel. Bol to niekto, koho by ste len tak mohli vidieť na ulici, ale jeho príbeh by ste nepoznali, a tak by ste len bez záujmu prešli okolo. No musíte uznať, Dedko bol celkom dobrý človek. (Aj keď posledné hodiny svojho života nestrávil práve najzmysluplnejšie.) Niekde v hĺbke duše bol dobrý. Niekde veľmi, veľmi hlboko. A ja, jeho vnučka Anna Bella, som naňho hrdá.

L. Hučeková, T. Ivanovová, P. Kovárová 8.A

Dievča a medvede

Katie sa striasla od zimy. Ako jej mohol toto jej vlastný otec urobiť? Ako ju mohol vyhnať z domu? Svoju vlastnú dcéru? Mamu nemala, zomrela pred polrokom, odvtedy ju jej otec bije, opíja sa a dnes ju vyhnal z domu.

Žili ďaleko na severe, ako to tu prežije? Síce mala na sebe líščiu kožušinu, ale do rána určite zamrzne. No nech, aspoň možno uvidí svoju mamu. Brodila sa snehom, ktorého stále pribúdalo neustálym snežením. Žili tu aj ľadové medvede, možno ju zožerú.

Vtom uvidela jaskyňu. „Za pokus to stojí,“ pomyslela si a vošla dnu. Vonku sa medzitým zotmelo. Schúlila sa do kľbka a zaspala.

Ráno sa zobudila na príjemné teplo, obklopená bielou srstou. Ľadové medvede ju zohrievali. Po chvíli sa prebrali aj medvede a Katie bola pripravená, že zomrie. Jeden z medvedou, ten najväčší sa k nej pomaly približoval. Katie prekvapilo, že namiesto toho, aby ju medveď zožral, oňuchal ju a jemne do nej štuchohl hlavou. Ľadovým medveďom sa Katie totiž pozdávala.

Medvede ju prijali medzi seba a odvtedy Katie žije s ľadovými medveďmi.

Paulína Szalayová 7.A

Ľadová Ruža

Raz sa malé dievčatko, sirota ,ktorá sa volala Ruža, vybrala na prechádzku ,lenže sa stratila. Zrazu uvidela les, v ktorom svietila v diaľke nejaká žiara. Išla za jej jasom, ale žiara akoby zmizla.

Putovala ďalej, až prišla do ľadovej krajiny. Bola tam veľká zima.

Zrazu sa pred Ružou znovu zjavila žiara. Dievčatko uvidelo palác, ktorý nádherne svietil. Ružu to tak zaujalo, že zabudla, že jej je zima. Išla sa do paláca pozrieť.

Keď vkročila do paláca, uvidela veľké dvere, za ktorými sa svietilo. Dievčatko zbadalo krásnu zamrznutú ružu. Keď si ju chcelo odtrhnúť, odrazu sa tam zjavil ľadový medveď.

Zamručal : „Čo tu robíš a prečo si chcela odtrhnúť moju ružu?“

Dievčatko naľakane odpovedalo : „Zablúdila som... a tú ružu som si chcela len pozrieť, nehnevaj sa na mňa“

Medveď povedal : „Ja sa na teba nehnevám“

Ruža vyrozprávala medveďovi svoj príbeh a medveď sa nad dievčatkom zľutoval a spýtal sa : „Nechcela by si bývať so mnou a s mojou rodinou?“

Ruža sa potešila, lebo nikoho blízkeho nemala: „Veľmi rada.“

A od tých čias žilo dievčatko s rodinou ľadových medveďov.

Kludia Szalaiová 6.C

Stratené dievčatko

Jedného dňa sa stratilo malé dievčatko. Volalo sa Viktória.

Keď išla po ulici, zbadala nejakú tmavú uličku. Prešla cez ňu. Naraz sa ocitla v lese. Uvidela tam krásneho malého medvedíka. Podišla k nemu. Medvedík ju potiahol za ruku. Zaviedol ju ku svojej medvedej rodinke.

Jeho mama sa Viktórii prihovorila: „Ahoj, dievčatko, ako sa voláš?“ A ona odpovedala:

„ Volám sa Viktória.“ Otec malého medvedíka sa spýtal: „Čo ťa sem privádza?“ Viktória odvetila: „ Ja som sa stratila. Keď som išla po ulici, uvidela som tmavú uličku a rozhodla som sa ísť tým smerom. Potom som zbadala vášho syna, ktorý ma sem priviedol.“

Medvedí rodičia sa nad Viktóriou zľutovali a spýtali sa jej: „ Chceš byť v našej rodine?“ Ona z radosťou odpovedala: „Áno!“

Od toho dňa bola Viktória súčasťou medvedej rodinky a žili spolu šťastne až do smrti.

Veronika Draškovičová 6.C

Dvaja bratia a obor

Jedného dňa spali dvaja bratia Janči a Ferči pri ohni. Ferči sa zrazu zobudil a začal žonglovať s kameňmi. Potom sa zobudil aj Janči.

Zhodli sa, že chcú ísť do kráľovstva obrov. Putovali celým svetom, až raz prišli do kráľovstva obrov, kde spal veľký obor Gregor a na obed si dával ľudí z kráľovstva. Ale to ešte nevedeli, že bol k tomu donútený.

Dnes si žiadal samotnú princeznú Uršuľu. Kráľ bol veľmi smutný, lebo ak mu obor ukradne Uršuľu, ostane sám. Musel rýchlo niečo vymyslieť. Zúfalý otec nežiadal nič za záchranu, chcel iba zachrániť svoju dcéru.

Išiel na námestie, kde oznámil, že kto do dvanástich hodín zabráni obrovi v jeho pláne, dostane toľko zlata, koľko unesie.

Dozvedeli sa o tom aj Janči a Ferči a rýchlo sa snažili niečo vymyslieť. Ostávala len jedna hodina do poludnia a vtom dostali nápad. Pôjdu za obrom a poprosia ho, aby nejedol ľudí z kráľovstva. Aby radšej išiel do McDonaldu kúpiť si nejaký hamburger.

Obra aj skoro našli a on sa im priznal, že nechce jesť ľudí, ale bol donútený to robiť svojím otcom. Jeho otec je totiž kráľ všetkých obrov a myslí si, že aj všetkých ľudí na celom svete. Ľudia mu neprejavujú podriadenosť a to ho riadne našťvalo.

Obor a bratia sa rozhodli, že pôjdu za kráľom a všetko mu vysvetlia.

Tak sa aj stalo. Janči a Ferči dostali toľko zlata, koľko uniesli. Obor sa konečne najedol hamburgerov, ktoré miloval. Kráľ bol zase šťastný a všetci žili pokojne, až pokiaľ sa nenarodil ďalší zlý obor.

M. Žák 7.A

Fifík ide zo školy

Ide Fifík zo školy a jeho pes Rexo naňho čaká za rohom s kúskom dreva pri predných labách. Fifík si pomyslel, že Rexo chce aportovať. Tak chytil kus dreva a zahodil ho. Rexo sa rozbehol za kusom dreva, ale nevedel ho nájsť, lebo Fifík ho hodil veľmi ďaleko. Rexo sa vrátil za Fifíkom a začal naňho štekať, „ Hav, hav, hav!“

Fifík nevedel, čo Rexo od neho chce. Psík sa rozbehol a Fifík za ním. Keď bežali, Rexo sa odrazu zastavil a našiel veľkú kosť. Schmatol ju do zubov, ale o kúsok ďalej našli zahodený kus dreva. Pes nevedel, čo zobrať, buď kosť, alebo kus dreva.

Ale nakoniec si ponechal kosť, lebo bol hladný.

Števo Vencel 6.C

Nový žiak

Jedného dňa prišiel do triedy nový žiak Miro. Bol si istý, že v novej škole mu nebudú robiť zle, nakoľko bol vozíčkar. Cez prestávku prišiel za chalanmi, aby sa s nimi zoznámil. Tí mu povedali, že nech sa dá vypchať.

Na druhý deň išiel Miro za učiteľom. Ten prišiel za žiakmi a povedal im, že za to, že je na vozíčku, sa mu nemajú smiať. Potom cez prestávku prišli chalani za Mirom, nazvali ho bonzákom a zobrali mu desiatu. Otočili ho a skoro zhodili z vozíka.

Na ďalší deň už prišli do školy aj Mirovi rodičia. Žiaci, ktorí ho šikanovali, tak mali problém. Prišli za Mirom a vôbec sa mu neospravedlnili. Jeden žiak dostal kvôli nemu dokonca aj zaracha, preto Mirovi vylepil facku. Mira to bolelo a hneď išiel za učiteľom. Ten žiak dostal dvojku zo správania.

Zrazu sa však všetko zmenilo. Jednému z tých chalanov sestra tiež skončila na vozíku. Jeho to veľmi mrzelo, hneď išiel za Mirom a za všetko sa mu ospravedlnil. Dokonca sa s ním chcel skamarátiť.

Preto by sa nikto nemalo smiať druhým, ale pomôcť im. Lebo sa to môže stať aj nám alebo našim blízkym.

Csaba Németh 6.B

Janko a Marienka

Žil raz jeden malý Janko,
ktorý vstával skoro ráno.
Marienka mu bola sestra,
tá zas pozná všetky mestá.
Zrazu niekto ozve sa,
vyrazili do lesa.
Ubehlo už veľa času,
čo nepočuli zvuk hlasu.
Prešli ešte hodnú cestu,
niekde ku kraju lesu.
Naraz bola rýchlá noc,
čakali už na pomoc.
Nevedeli, kade ísť,
pomôcť by im mohol strýc.
Janko zrazu zazrel chatku
a pri nej stáť jednu babku.
Babka pozve deti dnu,
polievky dá za jednu.
Najedené deti uloží spať,
ráno prinúti ich skoro vstať.
Marienke veľa úloh dáva
a ona zatiaľ vyesdáva.
Janka vykŕmiť si musí,
už sa jedlom chudák dusí.
Baba na lopatu ich nakladá
a Marienke to už zapadá.
Chce ich upiecť zaživa,
aby bola obživa.
A vtom jej na um zide,
ako má prekabátiť zmije.
Starej babe vysvetľuje,
že nevie sedieť na lopate.
Stará baba na to skočí,
bez váhania na ňu vkročí.

Deti ju len postrčili,
babu do ohňa zatlačili,
špagát okolo páčky zatočili
a spokojne otočili.
Radostne si idú preč,
keď baba už nemá reč.
Odchádzajúc s úsmevom,
vybabrali s osudom.

Ema Sýkorová 7.A

Kubko a Maťko

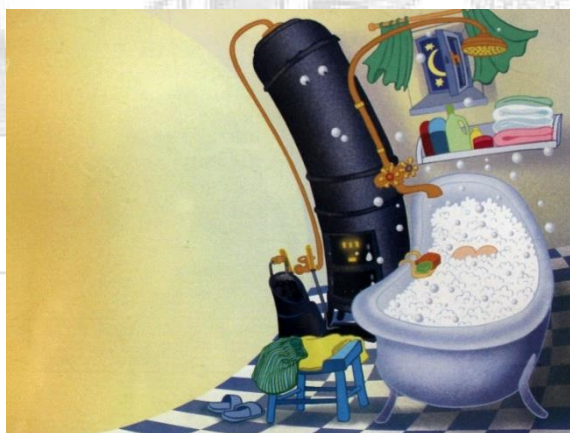
Každý večer ležiačky,
pečú chlapci zemiačky.
Kubko vraví ležiačky:
„Ja chcem radšej špekačky.“
Maťko vraví: „Nie, nie, nie,
dnes špekačky nejeme.“
Ohník krásne horí,
Kubko s Maťkom hladní boli.
Na nebi vidieť hviezdičky,
ohník už je maličký.
Teraz z malej pahrebky,
vyberajú zemiačky.

Simon Sedlár, 7.A

Kúpeľňová vaňa

Ja sa volám ujo Zajo.
Kúpať sa idem, áno,
lebo smrdím ako blato,
nestojí mi to zato.
Noha sem, noha tam,
potápať sa budem sám.
Ruky, hlava, telo sem,
okúpať sa je môj sen.
Ako zajo cvičím ráno,
cvičeniu vždy poviem áno.
Vietor fúka ako mlyn,
voda prúdi ako dym.
Oheň veľmi páli,
kúpať sa mi darí,
preto oheň nezhasnem,
kúpať sa chcem každý deň.

Alexandra Prochádzková, 6.C

Kone

Raz sa na ranči v Košiciach stala hrozná vec. Boli preteky v cross-country . Jeden jazdec vyšiel z dráhy. Volal sa Jakub. Mal šťastie, že si ho všimol jeden poľský jazdec, ktorý zoskakoval zo svojho koňa. Išiel za ním, aby mu pomohol sa vrátiť na trať. Ale bolo už neskoro. Kým ho dobehol, Jakub so svojím koňom Oskarom už ležali na zemi.

Poľský jazdec rýchlo volal záchranku a veterinára. Doktor povedal: „Neboj sa, Jakub, si v poriadku, ale neviem, či je na tom tak aj tvoj kôň Oskar.“

Jakub sa spýtal: „Ako to myslíte? Ako je na tom Oskar?“ Veterinár odvetil: „Nemôžeš na ňom rok jazdiť, lebo má zlomenú kosť na zadnej nohe!“

Jakub sa dozvedel, že ešte aj jeho druhá kobyľa Hera si práve zlomila kosť na nohe. Ponáhlal sa za ňou tak rýchlo, ako to len šlo. Keď dorazil na ranč, dozvedel sa, že si zlomila nohu pri tom, keď ju pracovník bral do boxu.

Keď sa po pol roku zahojila Hera noha, začala opäť nosiť na sebe postihnuté deti. Oskar sa tiež rýchlo uzdravil, tak po roku mohol opäť pretekať.

A keď už si prešli všetkým zlým, tak začali dobré časy. Jakub s Oskarom vyhrali päťkrát majstrovstvá sveta. Hera začala vyhrávať súťaže krásy koní.

A nakoniec Jakub vyhľadal poľského jazdca, ktorý mu pomohol na pretekoch. Povedal mu: „Ďakujem, že si mi pomohol!“ Vtedy sa zistilo, že ten poľský jazdec nebol z Poľska ale zo Slovenska.

Vivien Kissová 6.B

O polievacom strome

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden strom, ktorý stál na vysokom kopci.

Raz za ním prišla sovička menom Lujza. Prilietala každú zimu. Túto zimu priviedla aj svoje deti. Začali čítať stromu rozprávky „O polievacom strome“. Jemu sa tie príbehy páčili a vždy sa mu o nich snívalo.

Jedného dňa počkal do desiatej večer a išiel polievať sady do najbližšieho domu. Veľmi sa mu to zapáčilo, a tak chodieval každú noc poliať rastliny.

Jednu noc sa majiteľ sadu zobudil, lebo bol smädný. Zrazu zbadal, že niečo sa mu hýbe v sade. Vyšiel von a začal kričať: „Kto je tam? Halóó! Kto je tam?“ Keď zbadal, že sa niečo v sade hýbe, tak spozornel. Zdalo sa mu, že vidí hýbať sa nejaký strom. Zostala mu však zima, preto išiel dnu a ľahol si naspäť do postele.

Ráno sa majiteľ pozrel cez okno a nikoho tam nevidel. Opäť si spomenul na noc a rozpamätával sa z toho, či niečo videl a rozmýšľal: „Čo to mohlo byť?“ Rozhliadol sa a na vysokom kopci zbadal strom, ktorý bol k nemu najbližšie.

Spomenul si: „Aha, to je ten tvor, ktorý bol v mojom sade a polieval mi záhradku s jahodami.“ Áno, bol to ten istý strom. Majiteľ sa rozhodol, že za ním bude chodiť každý deň. Začal sa s ním rozprávať. Strom sa ale zľakol a odbehol za dom.

Majiteľ pomaly pristúpil k nemu a hovorí: „Aha, tak to si ty, kto mi polieva sady a záhradku s jahodami!“ Strom na to nesmel: „Ja som vám chcel len pomôcť“ Majiteľ povedal, že môže ďalej polievať. On už je veľmi starý a nemá žiadnych priateľov, iba svojho psa a mačku. Teraz mu pribudol ďalší nápomocný kamarát.

Keď bol strom už starý a nemal dosť sily, tak vyšiel na svoje staré miesto. Tam sedával a odvtedy sa stále smutne pozeral na sady a záhradku s jahodami.

Hanka Feszty 6.B

Veľká rodina

Kde bolo, tam bolo, išla raz jedna veľká rodina na chatu. Keď dorazili na chatu, zistili, že nemajú, čo jesť, tak sa vybrali na hríby.

Babka a dedko, ktorí boli najstarší a tak aj najskúsenejší, povedali ostatným, ako vyzerajú hríby, ktoré sú dobré a zbierajú sa.

Mali zo sebou aj psíka Dunča, ktorý sa im v lese stratil. Tak ho išli hľadať. Hľadali, hľadali a nikde ho nenašli. Tak si povedali, že si ešte nazbierajú hríby a vtom tatko zvolá: „Aha, Dunčo!“ Všetci potešili, lenže syn Jožko si všimol, že pri nich je malinový krík a v ňom sa niečo veľké hýbe.

„Čo je tam?“ tíško sa spýtala mama.

„Je tam medveď,“ povedala vystrašene babka.

Bola to medvedica, ktorá vedela rozprávať, a keď začala rozprávať, všetci sa čudovali, ako je to možné.

„Nebojte sa ma,“ povedala medvedica. Všetci stáli nehybne, len mala Hanka plakala, lebo si myslela, že ju nepustí domov. Ale nestalo sa to pretože medvedica bola dobrá, a tak sa všetci živí a zdraví vrátili na chatu, aby sa poriadne vyspali a mohli odísť domov.

Natália Hana Holecová 6.B

Opice z pralesa

Opice žijú v pralesi, tancujú ako na plese.
Skrývajú sa pred dažďom, priateľské sú aj k ľuďom.
Keď ich zbadá krokodíl, schová sa do rieky Níl.
Spolu hrajú schovávačku, v lese majú tancovačku.
Zakaždým spolupracujú, cestu si tým skracujú.
Vtákom na krídlach skáču a ľuďom sa do rúk hádžu.
Mangá si vždy rozdelia, s ostatnými sa podelia.
Ich heslom je pomáhať a pritom sa zabávať.
Škodoradosť im neprekáža, ostatným sa dosť zle znáša.
Jedna sa vždy nájde, ktorá za roh zájde.
Leopardom chute robí, ten sa im do pasce hodí.
A to je koniec básničky, máme rady opičky!

V.Vargová, P. Stračárová 7.A

Opice

Jedného dňa na našu zem
Prišli zvieratá opice.
Zdalo sa mi, že je to len sen,
podľa mňa boli zo škorice.

Jedného dňa začalo pršať,
opice sa na to sťažovali,
začali ihneď bádať,
pod zelené listy sa schovali.

Na druhý deň boli hladné,
vydali sa za potravou.
Našli pekné mango žlté,
skoro odpadli únavou.

Na ostrove pekne bolo,
Stretli psíka a podivné zviera.
Pár opíc sa vrátilo,
Že to bola bieda.

Pár kusov ovocia
nestačí pre všetkých.
Nikoho nezasýtia,
hlavne v dňoch letných.

Opice putovali a putovali,
našli zaujímavú jaskyňu.
Poslušne počúvali,
svoju opičiu vodkyňu.

Zdalo sa jej, že jaskyňa je čudná,
pár opíc sa odvážilo.
Im sa zdá sa, že je neškodná,
Niekoľko ich protirečilo.

Aby neskočili aj do rieky,
opice si nedali povedať.
Natiahlo im drieky
a nemohli sa spolu hrať.

Opice im chceli ísť na pomoc.
„NIE! Nevidíte čo sa stalo?
Blíži sa už noc!“
Každému sa zle spalo.

Magdaléna Packová 7.A

O zázračnej kapuste

Kde bolo tam bolo, kde sa piesok lial a voda sypala, na malej čistinke stála skromná chalúpka, kde žil starý a chudobný pár. Zatiaľ čo starček oral na poli, starenka pracovala v hradnej kuchyni.

Tunajší kráľ mal rád cudzie jedlá, ale zo všetkého najviac miloval starenkinu varenú kapustu. Ale po chvíli ho omrzelo jesť stále rovnaké jedlo. Varená kapusta sa z kráľovho jedálničky úplne stratila. Starenka bola nešťastná a chcela, aby sa varená kapusta stala zase kráľovým obľúbeným jedlom. Hrozilo jej dokonca prepustenie z hradnej kuchyne.

Keď sa to starček dozvedel, bol ešte zúfalejší než starenka. „Čo budeme robiť, ak ťa prepustia z hradnej kuchyne? Môj plat nás neuživí!“

Starček sa išiel prejsť do lesa, aby z hlavy vyhnal zlé myšlienky. Túto cestu už dobre poznal, ale niečo bolo iné! Zo stredu lesa sa k oblohe valil obrovský čierny oblak dymu a sadzí. Starček sa rýchlo priblížil k miestu, odkiaľ pochádzal dym. Odtrhol lístie a pred sebou videl oranžový stan s čiernymi prúžkami. Podišiel ku stanu a pozrel sa dnu. Za stolom sedela staršia pani, na sebe mala oblečené červené šaty a červenú šatku.

„Viem, aké problémy stíhajú teba aj tvoju ženu,“ prihovárala sa starčekovi tichým a jemným hlasom. „Na! Tu máš čarovný prášok. Prikáž svojej žene, aby pri varení nasypala trochu prášku na kapustu a hotový pokrm naservírovala kráľovi. Ale pamätaj, za následky neručím!“ Starček poďakoval a odišiel domov.

Vrátil sa až večer. Starenka bola už celá vystrašená. „Kde si celý ten čas bol!?“ „Žena moja, sme zachránení! Dobre ma počúvaj, pri varení nasyp trochu prášku na varenú kapustu a potom pokrm naservíruj kráľovi.“ Starenka poslúchla starčeka, nasypala pri varení trochu prášku na kapustu a kapustu naservírovala kráľovi. Bála sa, ako to dopadne.

Kráľ si ju dal o hodinku zavolať. „Prezraď mi tvoje tajomstvo na prípravu kapusty.“ „Aj by som, ale čo bude potom so mnou, ak vám to tajomstvo prezradím, nebude ma tu už treba.“ „Tak dobre, za tvoje tajomstvo ti dám sto zlatých.“ „Dobre, prijímam vašu ponuku.“

Starenke a starčekovi dal kráľ sto zlatých a odvtedy sa mali ako v bavlnke. Kúpili si aj kravu so zlatým zvoncom na krku. Ráno o siedmej zazvonil zvonec a rozprávky bol koniec!

Katka Brežná, 6.B

Čierna mačka

Máme novú čiernu mačku,
často robí žltú mláčku.
Čierna ,ale ušatá,
Prejavuje, že je zubatá.
Chodí so zubami na skusy,
na gaučoch robí svoju pokusy.
Gauč občas ohryzie,
ruku mi aj olíže,
úlohy mi odľúkne fénom,
je nabudená estrogénom.
Novú stoličku kúpime,

o chvíľu za ňou smútime.
Nábytok ničí veľmi rada,
takto zožrala aj nášho Rada.
Na svojom tróne zhovievavo sedí
a do tváre sa nám len škerí.
Rybu by zožrala celú,
je plná zlosti a hnevu.
Je to strata slobody,
horšia než všetky obludy

Ondrej Eliáš 7.A

Môj vysnívaný deň

Tento deň začal ako každý iný. Bol len taký upršaný a bolo celkom chladno. Mala som oblečené červené šaty a čierne balerínky.

Do našej triedy zavítal nový žiak. Volal sa Jakub Záhorský. Mal pekné modré oči a blondavé vlasy, mal oblečenú červeno-čiernu košeľu a čierne roztrhané nohavice. Pozrel sa na mňa príjemným pohľadom. Aj po celý deň sa občas na mňa pozrel. Aj pri obede si sadol k vedľajšiemu stolu.

Keď sme išli do triedy, prihovoral sa mi. Porozprávali sme sa aj zoznámili. Pozval ma do kina. V sobotu sme sa stretli v kine a po filme sme išli na večeru.

Jeden večer mi zavolať a povedal mi: „Príď ku mne, niečo ti chcem dať.“ Išla som k nemu, chcel ma pobožkať a dal mi krásne náušnice.

O tri týždne sme začali spolu chodiť. Bola to láska na prvý pohľad.

Tamara Tóthová 6.C

Lenivá kuchárka

Bolo chladné štvrtkové ráno. Väčšinou sa budím na budík ,ale tentoraz ma prišla zobudiť mama. Vedela som, že sa niečo nie je v poriadku. Mama sa usmievala, tak som to nechala.

Nachystala som sa do školy a odišla. Celou cestou som rozmýšľala: „Je dnes nejaký sviatok? Má dnes niekto narodeniny?“ Toľko som nad tým dumala, že som si ani neuvedomila, že som v škole a už sa vyučuje... Našťastie som sa rýchlo spamätala, kým prišiel učiteľ.

Po vyučovaní som bežala rýchlo domov zistiť, čo sa deje. Keď som prišla domov, všetci boli slávnostne oblečení. Po chvíli mi to došlo: „Veď dnes majú rodičia výročie!“ Chytila som sa za čelo a odišla do svojej izby.

Prezliekla som sa do šiat, keď tu zrazu ma niekto chytil za rameno. Tak som sa zľakla, až som zvrieskla na celý dom. Našťastie, to bola len mamina. Prišla mi povedať, že už odchádzame.

Nasadli sme do auta a odišli do našej obľúbenej reštaurácie. Volala sa „Exotický raj“. Exotický raj preto ,lebo tam podávajú plno nezvyčajných jedál. Moje obľúbené jedlo bolo Ananášová senzácia. Nebolo to nič zvláštne, iba kuracie soté s čerstvou ananášovou šťavou.

Keď sme dorazili, jedna vec ma zarazila. Reštaurácia sa už nevolala Exotický raj, ale mala názov „U Vojta a Pištu“. Spýtala som sa, čo to má znamenať. Dozvedela som sa, že reštauráciu odkúpili naši známi. Bolo to tam moderné a voňalo to tam novotou.

Usadili sme sa vedľa jednej sympatickej rodiny. Vyzerali tak ,že tiež niečo oslavujú. Zachytila som kúsok z ich rozhovoru.

„Emil!“ povedala žena vyšším hlasom, „myslela som si ,že sa ten náš nový sused oblečie vhodnejšie.“ Vedela som si zhruba domyslieť, o kom je reč. Pri vedľajšom stole sedel pán. Mal na sebe rifl'ové montérky a po svojej pravici mal záhadnú tašku. Otočila som sa ,lebo som vedela ,že odpočúvať cudzie rozhovory je neslušné.

Po chvíli prišla čašníčka a podala nám menu. Objednala som si dnešnú hrubo zvýraznenú špecialitu. Prešlo už asi tridsať minút a večera stále neprichádzala. Tak moju pozornosť opäť upútala večeriaca rodina. Kým som im nevenovala moju pozornosť ,tak si k nim prisadol postarší pár. Všetci jedli parené buchty. Ale čo ma viac trápilo, bolo, že moja večera stále nebola hotová.

Po chvíli sa ukázala čašníčka a oznámila nám : „Kuchárka si dala pauzu ,všimla som si ,že ste už hladní. Priniesla som vám takú menšiu pozornosť od nášho podniku.“ A položila záhadnú misku na stôl. Po dlhom uvažovaní a zisťovaní som prišla na to, že sú to pražené mandle.

A keď tu zrazu letí parená buchta ponad naše hlavy. Mne to prišlo vtipné, ale ostatným ani nie. Obzrela som sa a uvidela som rodinu, ktorá po sebe hádzala parené buchty a pritom všetci kričali: „Buchtovojna, buchtovojna sa začala!“

Jedlo sme si dali zabaliť a urobili sme si pekný večer v kruhu najbližších. Na túto dnešnú buchtovojnu len tak nezabudnem. A podľa mňa ani majitelia nezabudnú. Som si na sto percent istá, že sa o tom bude niekde písať. Taký článok si určite nenechám ujstť. Rozmýšľania pre tento deň už bolo dosť.

Ľahla som si do vyhriatej postele a tým sa tento bláznivý deň skončil.

Janka Juríková 7.A

Potulky nocou

Sedel som raz večer na lúke a do ohňa som hádzal kamene. O kúsok ďalej ležal môj kamarát Filip, ktorý sa tak prejedol, že zaspal ako medveď.

Zo stromu nado mnou trčala nejaká vec, čo vyzerala ako mačka, ale bol som taký unavený, že som na to nevidel, lebo sa mi už zahmlievali oči. Keď už som zaspal, spal som ako keby ma mechom ovalili.

Ráno, keď som sa zobudil, bol všade sneh! Pretrel som si oči, či dobre vidím. Bolo to tak! Poobzeral som sa a kamarát Filip nikde! Iba veľký snehuliak. Tak si hovorím, tu mi niečo nesedí. Vlastne som bol úplne inde. No to je jedno, bola ešte úplne noc, tak som si ešte zdiemol.

Znova som sa zobudil...! No počkať, zase som inde! Prečo mám tento červený plášť? spýtal som sa sám seba naľakane. A prečo sú domy hore nohami? Cítim sa ako v rozprávke. Kde to zase som?

Ááá, opýtam sa toho pána, čo visí z okna z opačného domu.

„Dobrý deň! Kde to som?“ Ujo odvetil: „V krajine snov.“

„Takže toto sa mi len sníva?“ „Jasné, už bude ráno, o chvíľu sa zobudíš.“

Naozaj to bol len sen.

Ivan Danada 7.A

Z našej tvorby

Naša triedna

Dobrá je naša triedna,
trieda je však veľmi biedna.
Rešpekt veľmi nemá,
kričí naše mená.
Na výlety nás furt berie,
čert jej z nás už nervy žerie.
Prezentácie v bodoch sú,
jednotky nám ľahko prinesú.
Nemčina jej veľmi ide,

no z nás takmer koža zide.
Nevieme nemecky vôbec,
ale to je pre nás známa vec.
Slovenčina nám tiež nejde,
budeme vo večnej triede.
Jednotky za všetko dáva,
aj keď hrozné nervy máva.
Aj na písomke občas radí,
máme ju za to veľmi radi.

Paulína Szalayová a Sofia Hlavatá 7.A

O mamičke

Moja mama je najlepšia,
všetky deti už sa tešia.
Moje srdce bije ako zvon,
pretože ťa ľúbim a si mojím snom.

Si kvet, ktorý ma vždy rozosmeje,
aj keď plačem za známky,
a potom mi dá hádanky.

Dominika, Veronika, Rebecca, Miška a Miško, 3.C

O mamičke

Si ako slniečko, maminka,
najkrajšia kvetinka.
Si ako vánok vo vlasoch,
si strážca v mojich snoch.
Máš oči tie najkrajšie,

máš srdiečko najväčšie.
Robíš nám domov ako pevný hrad,
preto ťa mám veľmi rád.
Pre teba, mamička,
je táto básnička.

M. Packa 3.D

Mamička

Moja milá mamička,
si krajšia než kytička.

Božtek ti dám,
lebo tá mám rád.

Nemáš žiadne vrásky,
si moja ruža lásky.

Oči máš hnedé
ako kôra jedle.

N. Patyiová 3.C

Mačiatko, ktoré hľadá rodinu

Bolo jedno mačiatko, ktoré nemalo rodinu. A rozhodlo sa, že si ju pôjde hľadať. Škriabalo na všetky dvere z celej dediny, ale nikto mačiatko nechcel. To preto, lebo mačiatko bolo špinavé a škaredé. Nikto tiež nevedel, že mačiatko je veľmi múdre.

Potom išlo okolo jedného domu a odtiaľ vyšlo jedno milé dievčatko. Dievčatko kričí „Mami, mami !!“ „Áno?“ „Pod' sem!“ „Idem!“ Maminka išla von a pýta sa: „Čo je?“ „Pozri sa na toto krásne mačiatko!“ „Fuj! Aké škaredé mača !“ „Ale nie je, veď by sme ho umyli.“ „Mami, necháme si ho?“ „Nie!!!“ Potom sa dievčatko rozplakalo: „Mami, prosím!“ Tak mama súhlasila. Dievčatko sa veľmi tešilo. Mačiatko to počulo a tiež sa veľmi tešilo.

Dievčatko dalo mačiatku meno Kitty. Mamina išla kúpiť mačiatku granuly, posteľ a misku. Keď dievčatko Mia prišlo domov, dali mačiatku darčeky. A Kitty si povedala: „Ja som si našla. Ďakujem.“

A mali krásny život.

Sofia Maršáleková 4.A

Záhada domu Willsonovcov

(Pokračovanie z minulého čísla)

„Túto knihu som našla v riaditeľni, je o Willsonovcoch.“ Keďže Tori o tom nič nevie, tak jej to vysvetlíme, Lia?“ Max naznačil, aby začala.

„Ale prečo som tu, vysvetlite, čo sa tu deje,“ vzdychla som si. „Súvisí to s príbehom, takže, Lia, začni.“

„Pred asi 50 rokmi žili presne v tom dome Willsonovci. Manželia mali dvoch chlapcov, všetci pokladali túto rodinu za prekliatu alebo také niečo, potom chlapcom zomreli rodičia, no nikto nevie ako. Povráva sa, že zošaleli, a potom povedali jednému psychiatrovi, že ich duše zostanú v tom dome naveky a odvtedy tam zopár vyvolených niekoho videlo. My traja sme medzi nimi. Preto tá panika, niektorých duše potom vraj ovládli tí chalani.“

Neviem ako dlho, ale mala som otvorené ústa až po zem. „E-e-em...“ došli mi slová a vôbec, čo s tým mám spoločné ja alebo oni, veď nie sme ich...to nie ... „Nie, nemôžeme byť príbuzní Willsonovcov. Dúfam, že odpoveď nebude kladná.“

„No niektorí sprostí jedinci hovoria, že áno. No už niekoľkokrát sme boli s členmi spolku W.I.L.L. na DNA vyšetrení a ani 0,1 percenta sa nezhodovali.“ „Mali ich DNA, lebo po smrti manželov Willsonovcov im odobrali vzorky,“ odpovedal mi Max.

„Uf ,ale akého spolku? Spolok?“ A to som si myslela, že som divná, keď počúvam najviac Imagine Dragons a podobné skupiny.

„ Áno, spolok W.I.L.L., snažíme sa zistiť, prečo a ako to je s nimi a s nami. Túto knihu som ukradla riaditeľke v noci... no, tento rok určite nebude normálny,“ šomrala Lia.

„Vitajte na stretnutí spolku W.I.L.L.“ privítala nás, ako som sa dozvedela, Merrit. „Ako ste si mohli všimnúť, máme medzi sebou novú členku, Victorie Black.“ Kývla rukou, aby som prišla k nej. „Ahoj, Tori, povedz nám o sebe niečo.“ Teraz by som sa najradšej vyparila z povrchu zemskeho. Nerada som vystupovala pred ľuďmi.

„Uhm, ahojte, som Tori Black, mám šestnásť rokov, som z Walesu“ Merrit prikývla a zišla som dole k Lii a Maxovi.

„Ako viete ,každý rok sa trojica vydá na prieskum do domu Willsonovcov, ale musela som to zmeniť, bude sa hlasovať. Napíšte na papieriky meno a traja najviac hlasovaní tam budú musieť ísť. Minulý rok to bol Max, Lia a Jessica, ale Jess odišla. Namiesto nej prišla Tori, včera tam niekoho videla, tak ako my všetci. Takže si zoberte papiere, ktoré sú na stole, a hlasujte. Pripomínam, máte na to dve minúty!“

Všetci hlasovali. Merrit si ma zavolala a povedala: „Tori, ty hlasovať nemusíš, keďže tu nikoho nepoznáš.“ Prikývla som a išla k Lii. „Koho dávaš?“ opýtala som sa jej. „Ako vždy, Maxa a on mňa, lebo sme mali dohodu, že sa budeme dávať navzájom na papieriky.“

Toto je veľmi zaujímavý spolok...

„ZVÍŤAZILI MAX,TORI A JAMIE!“ Prišiel búrlivý potlesk. Ale, Lia, nie je s nami? Zrazu prišiel Jamie k Merrit a niečo jej pošepkal. Merrit len prikyvovala. „Trochu sa zmenili plány, Jamie nemôže, lebo ide na oslavu svojej babky do Washingtonu, takže tam aj zostane pár dní. Namiesto neho pôjde...“ Napätie v tejto miestnosti by sa dalo krájať. Merrit naschvál spravila dramatickú pauzu: „ ...LIA!“ Všetci búrlivo tleskali a pískali. „Tak poprosím Maxa, Liu a Tori, aby prišli na pódium!“

Lia ma chytila za ruku a ťahala na spomínané miesto. Všetci tleskali, pískali kričali naše mená. Môžem sa zakopať pod zem, prosím?, „Toto bude mega!“ povedala Lia celá natešená. „Už sa nemôžem dočkať, bude to tak super...“ Ja som sa nad tým len zasmiala, no Max si plesol po hlave.

„Lia, nejdeš tam prvý a určite ani posledný raz,“ povedal Max, lebo mu už to Liino básnenie o dome liezlo na nervy.

„Dobrý večer!“ privítala nás troch v piatok večer Merrit, keď sme mali ísť do domu Willsonovcov. „Ahoj, tak kedy vyrážame?“ spýtala sa nedočkavá Lia. „Hah, vydrž, Lia, o chvíľu,“ zasmiali sme sa a Lia sa trochu začervenala. „No, takže nájdite všetky rôzne veci, divné veci a tak ďalej,“ povedala Merrit a podala nám hlasový záznamník. Lia si ho ihneď vzala a študovala, ako funguje. Max len gúľal očami a ja som sa potichu smiala. „Na tento záznamník budete zaznamenávať úplne všetko.“ Všetci sme ako na povel prikývli. „Odveziem vás tam, poďte!“ Pomaly sme prichádzali k autu. Ja som sedela vpredu a Lia s Maxom vzadu.

„Tak veľa šťastia!“ povedala nám Merrit a odišla. Nahlas som preglgla. Lia ma chytila za ruku, povzbudivo mi ju stisla a usmiala sa na mňa. „Lia, podaj mi, prosím, baterku,“ povedal Max. Vytiahla z vrečka veľkú baterku a podala mu ju. „Mám ešte dve pre nás, Tori.“ „Tori, máš ten záznamník?“ opýtal sa Max. Prikývla som. Potom som ho vytiahla a držala v ruke.

Stáli sme pred ošarpaným domom. Pozreli sme na seba a potom na dom. Naraz sme vykročili vpred. Zastavili sme sa pred drevenými dverami, ktoré držali len pavučiny a ledva držiace pánty. Pootvorila som dvere, lebo kľučku, pravdepodobne, niekto ukradol. Lia vytiahla baterky a jednu mi podala. Zasvietili sme všetky tri a ja som zapla záznamník. „Vchádzame dnu, zatiaľ žiadne pohyby,“ zaznamenala som.

Vošli sme dnu a obracali sa s baterkami na všemožné svetové strany. „Vošli sme dovnútra zatiaľ len myši a pavučiny.“ Prišli sme do bývalej kuchyne. Srdcia sa nám rozbúchali. V tom tichu by som počula aj spadnutie špendlíka. „Na jedálenskom stole bliká malé svetielko,“ opäť som zaznamenala.

Bum! Spadla polička. Obrátili sme sa na stranu, z ktorej sa ozval rachot. Klepala som sa ako osika. Zrazu ma Lia s Maxom chytili za ruky a snažili sa ma upokojiť. Nádych, výdych, nádych...pomaly sme sa presunuli do kúpeľne. Videli sme spadnutých veľa vecí, no ešte sa pri poličke s nádobkami, asi od šampónov, víril prach. „Sme v kúpeľni, spadla polička,“ potichu som zamrmlala.

Po chvíli sme prešli celý dom, no nič ani nikoho sme nenašli. Opäť sme sa ocitli na chodbe. „Nič,“ poznamenal Max. Neveril vlastným očiam. „Nič sme nenašli.“

„Tak čo poviete na pizzu?“ usmiala sa Lia a zbehla k bráne. S Maxom sme kývli ramenami. „Okej.“

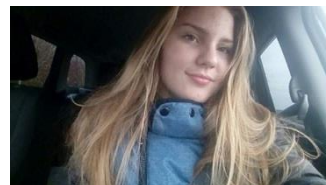
Týmto skončilo naše pátranie naveky. Nič. To je to, čo sme našli v tom dome. No ja som našla skvelých kamarátov a určite zažijem výborné zážitky. A inak, pizza bola výborná. Po pár dňoch dom presťahovali do lesa, aby sa „neuvoľnili zlé sily“ z domu do okolia. Teraz tam stojí detské ihrisko, na ktorom sa hrajú nič netušiaci deti.

Postavy:

Victorie /Tori/ Black - Zelenooké dievča s blond vlasmi. Miluje pandy, a preto aj ako ony prespí celý deň. Je to síce tiché dievča, no neradno ju nahnevať. Inak je tichá, učí sa dobre, ale keď má náladu, tak vie dať o sebe vedieť. Nie je typ človeka, ktorý sa hneď hrnie do kamarátstva.

Motto: Ja nie som lenivá, len sa mi nechce.

Túto postavu stvárňuje Vanessa Kollárová 7.C

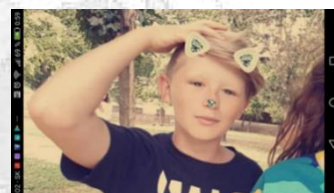

Max Stephan - Blondiák so zelenými očami. Večne pozitívne naladený. Neustále chýba v škole. Triedny šašo. Z ničoho si nerobí veľkú hlavu. Ak je v škole, všetci o tom vedia. Je až prehnane sebavedomý, ale vie sa správať aj normálne. (počet dní normalnosti: 0). Miluje motorky, stále sa snaží rodičov presvedčiť, aby mu ju na narodeniny kúpili.

Motto: Keď nič nerobíš, nič nepokašleš.

Túto postavu stvárňuje Dávid Hoboth 7.C

Lia Thomson - Blondína s modrými očami. Miluje jednorozcov. Vždy v škole. Prvotriedny moták a poriadkumilovný človek. Riaditeľova rozmazaná dcérka, no aj tak si kráti čas čítaním, nie nakupovaním. Kamaráti sa takmer so všetkými v škole.

Motto: Čo ťa nezabije, to ťa posilní.

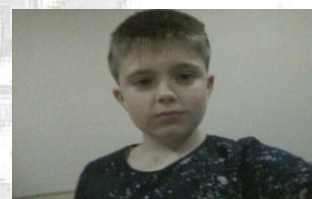
Túto postavu stvárňuje Adriana Žovincová 7.C

Dylan Ward- Blond vlasy, modré oči. Najväčší badboy, no ku kamarátom a blízkym sa vie chovať aj normálne. Mamičkin synáčik. Keď chce, tak sa aj učí. (Počet zapamätaných učív: 1) Hrá na gitare a je členom skupiny Guitar band. Väčšinu času trávi vonku s kamošmi.

Motto: Čo môžeš urobiť dnes, odlož na zajtra.

Túto postavu stvárňuje- Dávid Kocsis 7.C

S. Tarčová 7.C

Nebezpečne tichá

Sage Young je 22-ročná fanúšička Harryho Pottera. Žije vo veľkom rodinnom dome so siedmimi kamarátmi - Ash, Ray, Lucas, Simon, Bea, Ava, Thea. Život, ako ho poznáme, je krutý a pripraví ju o veľa. Ešte ak pridáme Sageinu výbušnú povahu. Pohroma. Ako to všetko zvládne? Dozviete sa pri čítaní!

„Sage, čo chceme na obed? Špagety alebo lasagne?“ opýtal sa ma pokojne Simon. „Lasagne, tie sme dlho nemali,“ povedala som príjemným hlasom. Tak ako vždy sedím v kúte na gauči a čítam Harryho Pottera. Tentokrát je to celkom obyčajné ticho. To som si myslela, dokiaľ Ray nepovedal niečo, čo sa ma dotklo. To bolo ešte v pohode. Lenže potom sa pridala Ash a nechtiac vypustil z úst niečo, čo ma nenormálne nahnevalo. Plesla som knihou a vstala z pohovky, cestou na chodbu ku schodom som zvalila kvetináč a lyžice zo stola. Všetci boli ticho a Ray s Ashom zvesili hlavy, lebo vedeli, prečo som nahnevaná.

Išla som rovno do izby a plesla dverami. Chytila som taký nekontrolovateľný záchvat hnevu, ktorý som nemala už pomaly desať rokov. Odvtedy som si neventilovala hnev na boxovacom vaku v pivnici pravidelne. Teraz sa nahnul a hlúpa poznámka tých dvoch to nakopla. Knihu som šmarila na posteľ. Otočila som sa ku šatníku a vyhádzala z neho celý obsah. Zhodila som kvety, roztrhala záclony a prevrátila nočný stolík. Tak strašne som zúrila, až som si neuvedomila, čo robím. Niekoľko príbehov a pomaly zaklopal.

„Sage?“ povedal opatrne. Nič som nepovedala, čo znamenalo, že žiadny ďalší výbuch nehrozí. Otvoril dvere a zhrozil sa. V okamžiku strhol hlavu za dvere a povedal: „Vypadnite do obývačky!“ Počula som šomranie, čiže odišli. Lucas zatvoril dvere a pristúpil ku mne. „Sage? Čo sa stalo?“ No a v tomto okamihu som si uvedomila, čo sa stalo. Sadla som si na posteľ, rozplakala sa a zakryla si tvár dlaňami. Lucas si prisadol a objal ma. „J- ja neviem čo sa stalo,“ revala som ako malá. Lenže toto som nechcela. Nechcela som, aby sa kvôli môjmu hnevu trápili. Nechcem, aby sa zaťažovali.

„To je v poriadku, Sage,“ snažil sa ma upokojiť. „Nie, nie je, Lucas, nechápeš to, ja vás nechcem zaťažovať ani trápiť, nechcem, aby ste sa báli, či náhodou zasa nevybuchnem a nebudem na vás hučať. Nechcem, aby ste si dávali pozor na každé slovičko, aby som nevybuchla,“ povedala som.

„Ty nás nezaťažuješ, sme radi, že ti môžeme pomôcť.“ Vtom niekto zaklopal na dvere. „Idem tam,“ povedal a vyšiel von. Dnu vošiel najprv Ash a za ním Ray. Sadli si vedľa mňa. „Sage, prepáč nám to, čo sme ti s Ashom povedali, nedávali sme si pozor, ako vždy...veľmi nás to mrzí,“ povedal Ray. „Naozaj nás to mrzí. Nedávali sme si pozor...“ dokončil Ash. „Však to! Vy si musíte vždy dávať pozor, aby som náhodou nevybuchla. A ja nechcem, aby ste sa kvôli mne trápili alebo sa zaťažovali. Ja, len proste sa neviem ovládať...To ja by som sa mala ospravedlniť. Prepáčte, že som vybuchla, ja na vás nie som nahnevaná, ja som nahnevaná na seba kvôli tomu, čo som spôsobila...“

Obidvaja sa na mňa pozerali s vyvalenými očami. „A- Aha, nevedeli sme, že si toto myslíš...“ vykoktal sa Ash. „Ale veď ty nás nezaťažuješ a ani sa netrápime, my ťa máme radi takú, aká si.“ To bolo milé od Raya. On je totižto najväčší „drsňák“ v ulici. Ale ako uznávam, vie sa chovať aj normálne. Toto by som skôr čakala od Asha. On je na riešenie takýchto vecí ako stvorený. Vie riešiť problémy bez kriku a pokojne. „Dobre, vy sa choďte najesť, Simon už asi dovaril, ja si to tu upracem.“ V stručnosti som ich milo vyhodila. „Nie, žiadne také, vydrž,“ povedal Ray a zmizol. Ash sa vyšiel ako slniečko na hnoji.

Zrazu tu vtrhli všetci obyvatelia domu a začali upratovať. Hneď som sa pridala a s Beou a Avou sme zvesili záclony a dali nové. Chalani zdvihli stolík, menšiu skriňu (ktorú len tak, mimochodom, zhodili oni) upratali. Thea mi upratala skriňu a bolo hotovo. „Ďakujem vám všetkým, teraz, ak ma čuch nemýli, tak Simon navaril!“ povedala som víťazoslávne, no Simon zbledol. „Moje lasagne!“

zakričal a rozbehol sa do kuchyne. Zasmiali sme sa a pomaly sme zišli za ním. Akurát ich nakladal na taniere a Thea mu rýchlo pomohla vybrať príbor a servítky. Ja s Avou sme dali každému pohár s vodou. Chalani rozdali taniere a všetci sme si posadali.

Ach, bože, zasa budík. No počkať. Toto nie je zvuk budíka. To je, cinknutie rúry ?! Simon už je určite hore. Zbehnem dole za vôňou čokolády a nakuknem. Simon zdvihne hlavu a usmeje sa. „Vedel som, že prídeš, tej vôni neodoláš," zachechtal sa a vybral z chladničky jahody a čučoriedky. „Čo zasa kuchtiš?" sadla som si oproti nemu k barovému stolu. „No, keďže naša oslávenkyňa vstala ako prvá," dokončil svoje dielo a odniesol ho do chladničky, „tak počkáme na ostatných a až potom dostaneš svoje raňajky." Otvorila som ústa a on sa zo mňa smial. „A čo keď som hladná? Predsa ma náš kuchár nenechá hladovať," snažila som sa ho obmäkčiť. „No, porozmýšľam," tváril sa, akoby rozmýšľal. „Ale nie, robím si srandu, nemal som čo robiť, tak som ti spravil narodeninové raňajky." Zaškeril sa a podal mi ich. Ale Simon bez They nevie vybrať príbor, tak som to spravila ja. „Ach bože, prepáč, toto zvyčajne robí Thea, zabudol som," zasmial sa a ja som sa pobrala do obývačky.

Zapla som televízor a akurát dávali Sám doma 2. Simon začal opäť niečo kuchtiť a prišiel ku mne. „Pozeraj, toto bude haluz," zaškeril sa a ukázal mi mobil. Hromadná správa: všetkým spiacim: VSTÁVAJTE, VY LENIVÉ LAMY!!!!

Skoro mi zaskočilo. On má vytvorený zoznam, že spiaci? Toto ich veľmi našťve. „A čo si im spravil?" opýtala som sa. „Len som im do misiek dal mäsičky a položil ich na stôl, ale v tej malej komôrke, ktorú nevyužívam, som schoval anglické raňajky pre každého." Toto by napadlo len jeho. „No, kde mám tie raňajky?" opýtal sa rozospätý Cas. „Vzadu na stole," povedal opretý o barový stôl vyškerený ako slniečko.

O chvíľu prišli aj ostatní a už nadávali, že čo sú to za raňajky. „Nechcelo sa mi variť," jednoduchá výhovorka. Každý si posadal a začal jesť. Simon na nich vyvalil oči a ja som sa rehotala. Všetci na nás pozerali ako na bláznov. „Čo sa deje?" opýtala sa Bea. Všetci vyzerali tak strašne vtipne. Proste, predstavte si šiestich ľudí v pyžamách, neupravených, ako sa tvária, keď sa rehocem, no nie je to vtipná predstava? „Vy ste si fakt mysleli," už podával taniere s jedlom, „že vás váš osobný kuchár nechá jesť takéto gebuziny?" položil rečnícku otázku.

Thea sa zdvihla a išla po príbor. „Toto budem rátať, už druhýkrát," zasmiala som sa a Thea si len vzdychla. „Simon, nemáme nejaké čipsy?" opýtala som sa ho. „Hej, jasné, budeme jesť čipsy, ani omylom, tu máte. Pozor, je to ešte horúce," upozornil nás a položil pred nás tácku s pizzou. „Si najlepší," poznamenala som a vzala si kúsok. „Čo to je?" opýtal sa Ash a vykukol spoza steny. „Pizza," oboznámil ho náš kuchár a z trúby vytiahol ešte tri také porcie. „Ty si myslíš, že som spravil len jednu porciu? Ved' Sage je schopná jednu zjesť sama..." Zasmiali sme sa.

O chvíľu sme v obývačke boli všetci. „Hneď som späť!" zakričala Thea. Nechala som to tak a venovala sa pizze. „Sage, počula som, že máš narodeniny...No to je jedno, páči sa ,všetko naj!" skrátila to a podala mi box. Všetci upreli zrak na mňa. Niečo sa v tom pohlo a mykla som sa. Pomaly som otvorila škatuľu. Odhodila som vrchnák a vykuklo na mňa malé šteniatko. Tvár som si prikryla dlaňami a rozplakala sa. Ale nie od hnevu či žiaľu, ale od šťastia a radosti. Po chvíli som sa hodila Thei okolo krku a ďakovala za darček. „No ale teraz sa venuj darčeku a nie mne," zasmiala sa a ja som sa otočila. Zobrala som ho na ruky a hladkala. „Je to kríženec huskyho a nemeckého ovčiaka a je to chlapec." Oboznámila ma Thea. „KEY!" vykrikla som. „Prosím?" opýtala sa Bea. „Bude sa volať Key," zopakovala som. „Ale vieš, že..." začal Ash. „Áno, viem, že to znamená kľúč, ale to je jedno," doplnila som a usmiala sa na Keya.

Keď som prišla do izby, tak mi nedošlo, že Key nevie ísť po schodoch. Vzala som ho teda na ruky a zavrela som sa. Pobehoval po izbe a ja som si išla opláchnuť tvár. Vrátila som sa do izby a moje malé šteňa mi už trhalo papuče. Ako inak. „Key, nesmieš," upozornila som ho. Vzala som ho a

položila na posteľ. Podišla som k šatníku s úmyslom vybrať si oblečenie, ale niekto mi zaklopal na dvere. „Hned!“ zakričala som a rýchlo som sa poobliekala.

Otvorila som dvere a tam už stála nedočkavá Ava. „Áno?“ opýtala som sa jej. „Key nemá žiadne hračky ani nič, tak som s Theou a Beou bola niečo kúpiť. „Vďaka,“ usmiala som sa. „Aj tak to bolo z tvojej karty, tak to máš jedno,“ zasmiala sa a rýchlo zdúchla. Len som nad ňou pokrútila hlavou a otočila sa k mojej láske. Šteňa sa hralo s dekou a vrčalo na ňu. Vzala som ho na ruky a položila ho na zem až pri schodoch. Prišlo do obývačky a vyvalilo sa na koberec.

Po prechádzke som zistila, že je od blata. „Pod, ideme do sprchy. „Ash, chytaj!“ hodila som mu vôdzku. Odišla som do kúpeľne a položila svoju hmýriacu sa lásku do vane. Pustila som prúd vody, ktorý som naň namierila. Sprcha prebehla rýchlo. Vysušila som Keya fénom, aby mi po dome nebehal mokrý. Vypustila som ho z kúpeľne a už trielil do obývačky, kde Simon opäť vyváral.

Prišla som za nimi a Key si už pochutnával na kostiach od mäsa. „Mohol si mu to dať na jeho misku,“ vyčítala som mu. A mala som na to pádny dôvod. Keby vysával on, tak mi to je jedno, ale vysávam to ja s Beou a bude to na tom koberci smrdieť. Vzala som to mäso, kosti a presunula ich do misky. Pozrela som sa hneď na Simona. Ten si pohmkával nejakú pesničku. Asi robil kurací vývar. Sadla som si na barovú stoličku. „Simon?“ opýtala som sa ho. „Banánovo-jahodový shake so škoricou a šľahačkou?“ zvedavo mrkol. „Bingo, Simon!“ zasmiala som sa.

„Slečna Young, musíme vám oznámiť smutnú správu,“ začal policajt. „Váš brat bol zavraždený pri záchrane slečny, ktorú napadli zloději v banke. Je to veľmi smutná správa, ale potrebujeme vás pri výsluchu o ôsmej ráno,“ dokončil. Keď ma Lucas videl, okamžite mi zobral mobil a posadil ma na pohovku. Sedela som tam ako socha a plakala. „Sage, je mi to ľúto...“

Onedlho prišli ostatní, pretože im Lucas poslal správu. „Bol statočný, keď sa postavil tým zlodějom, aby ochránil tú slečnu,“ povedala Ava. Ja som sa nezmohla na nič. Len plakať som dokázala. Slané slzy žiaľu a smútku mi stekali po lícach a nemienili skončiť. „Sage, ak chceš, môžem ísť na ten výsluch ja,“ ponúkol sa Lucas. Pokrútila som hlavou na znak nesúhlasu.

Celé štyri dni som preplakala. Zlodějov zavreli na niekoľko rokov. Ukázalo sa, že slečna, ktorú zachránil, bola jeho priateľka, s ktorou v ten večer mali ísť na večeru. Osobne som sa s ňou stretla a vyzeralo to, že mohli spolu žiť šťastne. Rodičia sa mi ozvali ako prví medzi kopou správ a hovorov od známych, boli úplne zronení. Pohreb bol včera, vybavila som všetko sama. Doma som sa bola pozrieť do jeho izby, odkiaľ som si vzala jeho plyšového medveďa od rodičov a privesok odo mňa. Rozhodla som sa, že budú odpočívať s ním.

Teraz som v nemocnici. Prečo? Aby toho nebolo málo, tak do auta, v ktorom boli rodičia, nabúral kamión, samozrejme, chyba bola u šoféra kamióna. Za čo som si toto zaslúžila?! Komu som čo spravila?! Vyzerá to veľmi zle, záchranárov privolali dve dievčatá, ktoré si všimli nehodu. Tí sa snažili všetko dať do poriadku, ale je to strašné.

Rodičov museli odvieť do nemocnice. Lekár mi oznámil, že nevie, či prežijú. To bola rána priamo do srdca. Zomrel mi brat, ešte potrebujem, aby som prišla aj o rodičov? Tak to nie, ja ich potrebujem. Ku komu sa prídem vyspovedať, ak nie k mame? S kým budem pozeráť šport, ak nie s otcom?

„Sage, prosím, sľúb mi, že dom prevezmeš,“ povedala mama. „A budeš na nás spomínať, ako by sme boli stále s tebou, ako vždy,“ dokončil otec. „Toto nehovorte,“ spustila som pár sĺz. „Budeme s tebou naveky, ľúbime ťa,“ povedal otec a niečo začalo pípať. Zistila som, že to boli otcove posledné slová. S mamou sme sa rozplakali. Doktor a sestričky okamžite prišli a robili, čo treba. „Ľúbim ťa, Sage,“ okamžite otca nasledovala mama. Rozplakala som sa ešte viac. Lucas a ostatní okamžite prišli z čakárne a objali ma. Toľko žiaľu naraz neprajem nikomu. Nič, čo sa stalo v poslednom týždni, nikomu neprajem.

O niekoľko dní som skončila v nemocnici aj ja. Bola som dehydrovaná a nemala som dostatok živín. Nič som do seba nenapchala. Môj stav sa len zhoršoval. Všetci boli stále pri mne. „Sage, ak sa

stane čokoľvek, budeme s tebou“ Áno, až tak zle som na tom bola. „Mám vás všetkých rada,“ posledné slová. Pohltla ma temnota. Posledné, čo som počula, bol plač siedmich ľudí.

Celá spotená a vydesená som sa zobudila. To bol môj najhorší sen. Pozrela som na hodinky. 03:14. Hovorí sa o tretej a štvrtej hodine rannej len to najhoršie. Viem prečo. Takýto sen, kde zomrie brat, rodičia a napokon aj vy, nedoprajem nikomu. Otočila som sa na bok a zaspala.

Ráno som okamžite každému volala a pýtala sa, či sú v poriadku. Všetci sú na poriadku, ako vždy. Nič zvláštne sa nedialo, až kým som neprepla na Markízu, kde dávali Harryho Pottera. Zvýskla som, až sa všetci pýtali, čo sa stalo. Len som sa zaškerila a sledovala film ďalej. No a teraz som tu, pri písacom stole s notebookom, na ktorom opisujem môj život a pijem kávu. No ja by som si lepší štvrtkový večer predstaviť nevedela. Tak, už len veta a môj príbeh je dokončený.

S. Tarčová 7.C

Veľká noc

Stalo sa to raz cez Veľkú noc, na ktorú nikdy nezabudnem. Išiel som sa hrať s kamošmi. Tomáš schoval vajíčka na rôzne miesta v lese a ostatní sa ich snažili nájsť.

Ja som sa ale po prvom vajíčku stratil v lese. „Neverím, že ešte neprešlo ani päť minút, a už som stratený! Ja nikdy nemám šťastie,“ nariekal som.

Po desiatich minútach čakania som niečo počul v kríkoch. Než som sa stihol otočiť, vyskočil malý zajac z kríkov: „No ahoj, kamoš, vyzerá to tak, že si sa stratil,“ povedal zajac. Vystrašene som odpovedal: „Ako je to možné, že rozprávaš?“ Odrazu zajac vyskočil dookola a začal strašne rýchlo rozprávať. Nepočul som ho poriadne, lebo stále skákal, ale odrazu som mu začal zase rozumieť.

Hovoril: „Magická sila Veľkej noci mi dala možnosť rozprávať!“ Prekvapený som sa ho spýtal: „Vieš mi nejakú pomôcť?“ Zajac mi odvetil: „Nájdí mi päť vajíčok, ktoré som schoval a ja ti ukážem, kam máš ísť, aby si mohol doraziť domov!“ Povedal som: „Dobre.“

Poviem pravdu, tie prvé tri bolo ľahké nájsť, ale nájsť tie dve vajíčka mi trvali oveľa viac, než by mali. Už som sa chcel vzdať, ale keď som si dodal odvalu, tak som sa cítil oveľa lepšie. Pomyslel som si, že ten zajac určite bol rafinovaný a schoval jedno vajíčko na viditeľné miesto! Tak som to miesto hľadal a hneď som ho zajaca našiel. No a tu som

Pozeral som sa ďalej, nikde! Tak som si sadol a chcel som zacítiť niečo v mojom som to posledné vajíčko! Keby skákal od radosti vyššie než ten

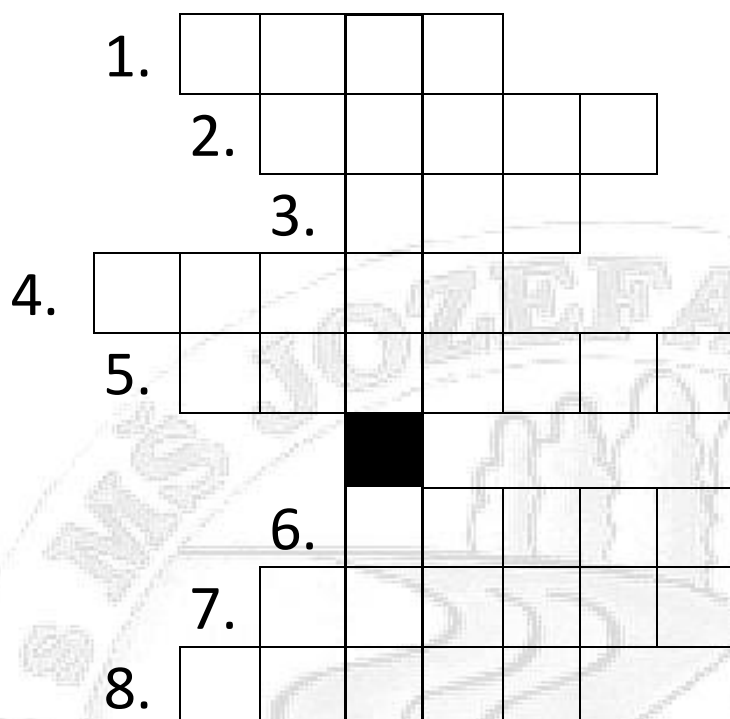

hľadal som, ale posledné vajíčko som porozmýšľať, ale potom vreku! Kukol som tam a našiel som nebol unavený, tak by som zajac.

Dal som ich zajacovi a ukázal mi cestu domov. Doma som sa najedol, lebo som bol hladný ako vlk. A čo sa stalo zo zajacom? No určite si dáva do toho bruška ďalšiu mrkvu!

Imi Šarközi 6.C

Tajnička

1. Zviera, ktoré je symbolom múdrosti
2. Ženské meno 29.6.
3. Pevné skupenstvo vody
4. Pohyblivá časť tvárovej časti lebky
5. Prvá etapa ľudských dejín
6. Príbor
7. Murgaš
8. Ten ,keď nevieš tajničku

P. Stračárová 7.A, S. Tarčová 7.C

Z našej „tvorby“: Perličky

- Aký máme úžitok z ošípanej? - Svisnú masť.
- Medzi vodnú hydinu patrí pstruh a kapor.
- Samec svine domácej sa volá gunár.
- Mláďa kozy je kozocap.
- Keď sa voda roztopí, je to fyzický alebo chemický dej?
- Hodina biológie: „Povedz mi, čo si sa naučil.“ „Takže koza poľná...“
- „Do you like Jennifer Lopez?“ - „, Yes, I don't.“
- Do ktorej jazykovej skupiny patria Taliani? - Medzi Rómov..
- Ako sa volá organizmus na obrázku? - Papučník črievičkovitý.
- Ako sa volá román, v ktorom opisuje autor svoj život? - Autogeografický? Autobiologický?
- Najpestovanejšia obilnina v Indii je železo.
- Oblečenie pre ženy v Indii sa nazýva satira.
- Územie, o ktoré má spor India s Pakistanom, sa volá Kažimír.
- Spoločenské triedy v Indii sa volajú plebejci.
- Plodina, z ktorej sa vyrába nápoj, je mlieko.
- Kto bol Jurij Gagarin? - Prvý ruský boxer.
- Kto bol prvý na Mesiaci? - Kolumbus.
- Poznáte, deti, Straussov valčík? Áno, my máme jeden valčík v kuchyni, tuším Straussov.
- Čo fúka v juhovýchodnej Ázii? - Víter.

Ošípaná

J. Gagarin

- Čo je stvol? - Stvol je malý alebo veľký a je sa na ňom.
- Na vyparovanie vody slúžia rastlinám ventilácie.
- Kvety vyrastajú v skupinách. Čo tvoria? - Hejno.
- Ak je priemer kruhu 300, aký je polomer? - Je to logické?- Áno.- Tak to sa mi nechce rozmýšľať.
- Príslovky poznáme príslovky miesta, času, spôsobu a jazyka.
- Ako sa volá chemický prvok so značkou Rb? (Rubídium) – Rubínium? Rebdílium?
- Ako sa nazýva časť tela slimáka, ktorú má na hlave? – Hmatacie tičky.
- Vysvetli pojem present perfect. (predprítomný čas) – Darčeky perfektné.
- Podmet poznáme vyjadrený a zamečaný.
- Elektrický výboj sa nachádza v zriedkavých (zriedených) plynch.
- Rekreatanty (reaktanty) sa menia na produkty.
- Čo je podstavou dvanásťbokého hranola? Pravidelný dvanásťbočník.
P.S. Obrázky slúžia pre tých, ktorí skutočne nevedia, čo znázorňujú.

Vtipy

Jožko prišiel k pani učiteľke a opýtal sa: „Pani učiteľka, dostal by som známku za to, čo som neurobil?“

Učiteľka odpovedala: „Určite nie!“

A vtedy Jožko odpovedal: „Super! Ja som si neurobil domácu úlohu!“

Ide synček a babka na prechádzku a synček nájde 500 eur na zemi.

Synček sa pýta babky: „Môžem si ich zobrať?“

Babka hovorí: „Čo je na zemi, to sa nedvíha.“

Babka spadne a hovorí synčekovi: „Synček môj, zdvihneš ma?“

Synček odpovie: „Čo je na zemi, to sa nedvíha!“

Aký je rozdiel medzi šampónom a hlupákom?

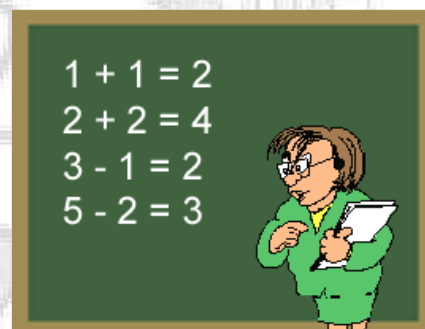
Žiadny, obaja sú na hlavu.

Čo povedia štyria keď, nesú rakvu?

Bolo nás päť.

. Vojtela, I. Doktor hovorí babke: „Máte veľmi slabé srdce a nemôžete chodiť po schodoch!“

Po dvoch mesiacoch sa doktor vráti a hovorí: „Skvelé, váš stav je normálny a už zas môžete chodiť po schodoch.“ A babka na to : „Konečne, už ma nebavilo liezť po odpadovej rúre!“

Letná tajnička

1. Ako sa volá mesto na východnom Slovensku, kde žije leader skupiny I.M.T. Smile I. Tásler?
2. Ostrovný štát na severe Európy, v ktorom veľa prší.
3. Letná udalosť, na ktorú sa žiaci najviac tešia.
4. Jeden z chránených kvetov na Slovensku.
5. Človek, ktorý zbiera huby pre zábavu.
6. Synonymum k peknému počasiu.
7. Plaz s tvrdým pancierom.
8. Výrobok z ovčieho mlieka, ktorý sa pridáva do slovenského národného jedla.
9. Priesvitný morský živočích.
10. Miesto, kde ľudia trávajú väčšinu času, najmä v noci.

o p e k n é n k j o
p r a z d n i n y o
r e n c i a n f ý o
s š h o u b y č a b
k o r y t n a č k a
f v a n g l i c k o
r b č e č e d r f g
e r á b u h m w n o
d y k i m o n d w e
d n p u b g g k l n
y d o m o v m x u y
n z f r t n š m k a
o a z u d e m a g f

S. Vojtela 6.C

Tipy na leto

Pripravili sme si pre vás pár dôležitých vecí, ktoré vám nesmú chýbať na dovolenke.

Čo si nesmieme zabudnúť zobrať na letnú dovolenku:

- Opaľovací krém, aby ste nezhoreli ako fakľa.
- Uterák veľký ako posteľná plachta, aby si vedľa vás neľahol nejaký „týpek“.
- Plavky, aby ste náhodou neplávali nahí.
- Slnčné okuliare, aby bolo vidieť na bledých kruhoch okolo očí, že ste boli na dovolenke.
- Žabky, aby vám piesok neprepálil dieru do nohy.
- Peniaze, aby sme ich mohli oplieskať na suveníroch a luxusných koktailoch pri bazéne.
- Plážové oblečenie, aby ste po oddychu na pláži nemuseli ísť na obed v mokrých plavkách, ktoré by vytopili celú jedáleň.
- Foťák, aby vám uverili, že ste boli na dovolenke.
- Veľký kufor, do ktorého sa zmestia všetky tieto dôležité veci.

P. Stračárová, D. Margitfalviová 7.A

Úspechy našej školy

V poslednej rubrike sa môžeme pochváliť úspechmi, ktoré dosiahli žiaci v školskom roku 2017/2018.

Olympiáda z anglického jazyka

Okresné kolo, kategória 1A – 2.miesto – D. Margitfalviová 7.A
kategória 1B – 1.miesto – P. Alföldiová 9.A

iBobor – informatická súťaž

Celoslovenské kolo – úspešní riešitelia – J. Žiška, Zaprel, Mészárosová, Potúček, T. Vereš, P. Čamajová, Ďuríková, N. Gyárfásová, Žitníková, Benko, D. Žáková, V. Bao, F. Ivicze, Kvačkay, Jablonský, M. Reháč 5.A

Súťaž družstiev mladých zdravotníkov

Okresné kolo – 2. miesto – družstvo žiačok: Stela Szabová, Paulína Alföldiová, Sára Belovičová 9.A, Tamara Százová, Jessica Takáčová 9.B

Matematická olympiáda

Okresné kolo, 5. ročník – 1. miesto – M. Reháč 5.A
Okresné kolo, 6. ročník – 1. miesto – E. Floreková 6.A
Okresné kolo, 7. ročník – 2. miesto- V. Vargová 7.A
Okresné kolo, 9. ročník – 3. miesto – K. Kusyová 9.A
Krajské kolo, 9. ročník – úspešný riešiteľ - Zuzana Klačková 9.A

Pytagoriáda

Okresné kolo, 5. ročník – 2. miesto – M. Reháč 5.A
3. miesto . N. Gyárfásová 5.A
Okresné kolo, 6. ročník – 2. miesto – E. Floreková 6.A

Dejepisná olympiáda

Okresné kolo, 7. ročník – 2. miesto – O. Eliáš 7.A
Okresné kolo, 9. ročník – 1. miesto –V. Jóriová 9.B

Hviezdoslavov Kubín

Okresné kolo, 7.-9. ročník, poézia – 1. miesto – V. Klačková 8.A
Okresné kolo, 7.-9. ročník, próza – 1. miesto – P. Drevenák 8.A

Štúrov Zvolen

Krajské kolo v rétorike – 2. miesto – P. Drevenák 8.A

EXPERT geniality show

Celoslovenské kolo - úspešní riešitelia – V. Zemko, P. Alföldiová, O. Debrovský 9.A, R. Zaťko 7.A – TOP expert

- P. Drevenák 8.A, J. Krištof 9.A – expert

Geografická olympiáda

Okresné kolo, 5. ročník – 1. miesto – T. Vereš 5.A
3. miesto – F. Ivicze 5.A

Okresné kolo, 8.-9. ročník – 1. miesto – K. Kusyová 9.A

Biblická olympiáda

Okresné kolo (dekanátne) – 1. miesto – družstvo: V. Klačková, L. Hučeková, P. Drevenák 8.A

Maľovaná fyzika

Okresné kolo – úspešné riešenie – družstvo: T. Ivanovová, F. Zušťák, P. Drevenák 8.A

Mestská polícia očami detí

Ocenená kresba – N. Horáčková 5.C

Majstrovstvá okresu v malom futbale – Školský pohár SZF

Súťaž žiakov - 2. miesto – družstvo: Belovič, Kádár, Gyurík, Németh, Pál, Potúček, Udvaros, Vencel, Zavadský, Žiška

Súťaž žiačok- 3. miesto

Majstrovstvá kraja v malom futbale – Školský pohár SZF

Súťaž žiakov - 4. miesto – družstvo: Bertič, Csizmadia, Gyurík, Kádár, Lászik, Marinčák, Németh, Šipický, Udvaros, Vencel, Zavadský, Žák

Majstrovstvá okresu v malom futbale – Futbal cup

Súťaž žiakov – 1. miesto – družstvo: Bennár, Csizmadia, Čiernik, Krištof, Lászik, Melicher, Polc, Štóder

Majstrovstvá kraja v malom futbale – Futbal cup

Súťaž žiakov – 1. miesto – družstvo: Bennár, Csizmadia, Čiernik, Krištof, Lászik, Melicher, Polc, Štóder

Majstrovstvá okresu v stolnom tenise

Súťaž žiakov - 3. miesto – E. Štóder 9.C, F. Udvaros 7.B, N. Udvaros 4.A

Majstrovstvá okresu v basketbale

Súťaž žiačok – 2. miesto – družstvo: Alföldiová, Antálková, Ivanovová, Kissová, Kusyová, H. Margitfalviová, Mičková, Rozsivalová, Zirkelbachová

Majstrovstvá okresu vo florbale

Súťaž žiakov - 1. miesto – družstvo: Buch, Ďuráč, Krásny, Zemko, Melicher, Polc, Štoder, Krištof, Čiernik, Žember

Súťaž žiačok – 3. miesto – družstvo: Alföldiová, Antálková, Kissová, Kusyová, H. Margitfalviová, Mičková, Packová, Rozsivalová, Zirkelbachová

Majstrovstvá okresu vo volejbale

Súťaž žiakov - 3. miesto – družstvo: Melicher, Polc, Krištof, Čiernik, Hodinár S., Štoder, Alföldy, Krásny

Súťaž žiačok – 3. miesto – družstvo: Alföldiová, Antálková, Kissová, Kusyová, H. Margitfalviová, Mičková, Packová, Potúčková, Zirkelbachová, Krišková

Majstrovstvá okresu v cezpoľnom behu

Súťaž žiakov - 1. miesto – Krištof 9.A, Čiernik 9.B, Štoder 9.C

Súťaž žiačok - 2. miesto – Alföldiová, Antálková 9.A, Zirkelbachová 9.B

Majstrovstvá okresu v hádzanej

Súťaž žiakov - 3. miesto – družstvo: Danada, Hodinár S., Krásny, Kurňava, Marinčák, Ollári, Sedlár, Svorad, Šipický, Vojtela

Súťaž žiačok - 3. miesto – družstvo: Alföldiová, Antálková, Gubová P., Hadnagyová, Juríková, Kusyová, Mišková, Potúčková, Tyukos, Vyskočová, Zelenková, Zirkelbachová

Gymnastický štvorboj

Okresné kolo, A kategória – 1. miesto – Jánošová, Becker H., Kissová, Martinčeková, Mitríková

Okresné kolo, A kategória – 1. miesto – Holota, Pacher, Székely, Bórik, Zozulák

Okresné kolo, B kategória – 1. miesto - Dudonová, Jobbágyová, Mészárosová, Morovičová, Špendlová

Okresné kolo, B kategória – 1. miesto – Ferencai, Iváni, Pál, Sýkora, Vánik

Okresné kolo, C kategória – 1. miesto – Hatvanyová, Margitfalviová, Sabo, Sýkorová, Vargová

Okresné kolo, C kategória – 1. miesto – Becker V., Papp, Ševčík, Vasaráb, Zavadský

Krajské kolo, B kategória – 3. miesto – Dudonová, Hatvanyová, Mészárosová, Vargová, Potúčková, Sýkorová

Okresné kolo, B kategória – 1. miesto – Pál, Sýkora

Krajské kolo, B kategória – 3. miesto – Pál, Sýkora

McDonaldsCup

Krajské kolo - 1. miesto – N. Udvaros, G. Lacko, T. Dora, O. Bertič, S. Vinczeová 4.A, F. Maranesi, L. Mészárosová 4.B, S. Kováčik 4.C, O. Bartošovič, T. Botka 3.D

Celoslovenské kolo – 7. miesto - N. Udvaros, G. Lacko, T. Dora, O. Bertič, S. Vinczeová 4.A, F. Maranesi, L. Mészárosová 4.B, S. Kováčik 4.C, O. Bartošovič, T. Botka 3.D

Slávik Slovenska

Okresné kolo – 1. miesto – S. Zelenková 3.B

Matematická súťaž Všetkovedko

Celoslovenské kolo – 1. miesto – L. Kurňavová

Súťaž školských časopisov Kalokagatia CVČ Trnava

Časopis Murgaško - 2. miesto

Kde nájdete náš časopis?

www.zsmurgasasala.sk

**A ak máš kreatívne myslenie, vlastnú tvorbu,
budeme veľmi radi, ak ju dáš svojej učiteľke
slovenského jazyka alebo pani učiteľke
Klimajovej a vaše príspevky uverejníme
v našom časopise.**

Ďakujeme našim sponzorom:

Gabriel Tánczos

Rodičovské združenie pri

ZŠ s MŠ

J. Murgaša